Corsarul

Cu Parul De Aur

Roman de aventuri

LE VOLUME
65
CENTIMES

Ea trase pe Paolo pe genunchiĭ seĭ.

Junele avea uă dorinţă nebună să vadă pe metresa sa, şi să o mângâie cu privirea.

— Noemi, îĭ ḑise ellŭ, eĭ deschide uă feréstră, de timp ce suntem liberĭ de a ne iubi.

„Aşĭ voi să te maĭ vĕd.

„Ce idee să întunecĭ cuibul nostru de amor!

— Idee care nu este a mea.

„Condiţiunea a permisiuneĭ selle este ca să nu mĕ veḑĭ.

„Să ne supunem.

— Curios om!

Şi Paolo suspină.

Déră metresa sa îllŭ legăna ca pe unŭ copilŭ şi ellŭ işĭ uită.

Ea fu pentru dênsulŭ cea ce sciŭ să fie femeile înamorate; îşĭ dete tóte amorurile într'unul singurŭ.

Ise arătă amantă, mamă, soră, amică; ea fu încântătóre şi'lŭ încântă,

Dérră cât de mult ar fi dorit să o vadă!

Ea refusa cu tărie.

Eraŭ deja de uă oră fericiţĭ precum cine-va este la începutulŭ pasiunilor dorite, când tot de uă dată se auḑĭ unŭ sgomotŭ repede.

Noemi răspinse repede pe Paolo şi făcu uă mişcare iute ca gândirea; uă uşă se deschise, unŭ oblonŭ fu trasŭ: lumina pătrunse în cameră.

Noemi era mascată.

Paolo observă acum acésta.

Văḑu şi pe Iacob.

Bătrânulŭ era ironicŭ; tótă persóna sa exprima ceva sarcasticŭ.

—A! ḑise ellŭ, dumneata copilă, aĭ voit să aĭ pe acest amantŭ, cu orĭ ce preţŭ?

—Nu 'mĭ permisaseĭ?

—Pentru că nu presupuneam că'ţĭ va venĭ idea să'lŭ priimescĭ în întunerecŭ.

Ellŭ merse la dânsa.

Ea şovăĭ.

Junele nu înţelegea nimicŭ din scena acésta; observă terórea Noemieĭ, privirile sardonice alle bătrânuluĭ hebreŭ aruncate asupra luĭ; şi concluse că va afla vre uă descoperire neaşteptată.

— Scóteţĭ masca, Noemi! ḑise Iacob.

Ea căḑu îngenunchĭ esclamândŭ;

— Gracie!

— Scóteţĭ masca, Noemi, repetă hebreulŭ.

— Mărturisescŭ tot.

„Sunt urâtă.

»Nu 'lŭ voĭ maĭ revedea....

»Pietate!

— Scóteţĭ masca Noemi.

— Ellŭ era neînduplecatŭ.

Paolo remase ţintitŭ pe locul seŭ.

Bătrânul hebreŭ smulse masca....

Juna fată dete un ţipătŭ de disperare; junele uă esclamaţie de mirare şi de teróre; Iacob uă rângire 'năbuşită.

Façia Noemieĭ era sbârcită în modŭ terribilŭ, plină de negĭ vineţĭ şi pete roşiĭ.

Era înfiorătóre.

Paolo remase înmărmuritŭ.

— Ţi aşĭ fi redat în scurt timp frumuseţea ta ḑise Iacob; dérră 'aĭ fost nesupusă....

Pentru mult timpŭ nu veĭ maĭ fi frumósă.“

Ea începu să suspine.

Paolo, coprinsŭ de pietate, avu uă idee generósă.

— Nu sciŭ Noemi prin ce vraje aĭ devenitŭ urâtă, dérră cea ce sciŭ, este că te plângŭ din tot sufletul meŭ.

I'ĭ luă mâna şi 'ĭ o serută.

Iacob tresărĭ.

Pe urmă apucă pe Paolo repede şi eşi.

După ce fură afară îĭ ḑise.

— Te aştept la Zaghuat.

»Adu şi pe amicul tăŭ.

„ De acéstă cale nu aĭ nicĭ uă vină; prin urmare nu 'ţĭ fac nicĭ uă imputare.

„Maĭ cu sémă veḑ să nu lipsescĭ.

— Peste uă lună mě veĭ afla acolo, ḑise Paolo cu o voce tristă.

Pe urmă întorcânduse:

— Déră pe Vandramin? întrebă ellŭ.

— Vandramin, o, nu! rěspunse Iacob după óre-care gândire. Şi se depărtă repede

Paolo plecă asemenea.

Ellŭ visa la aventurele stranii ce 'l aşteptaŭ în desertul Zahareĭ; dér se gândea şi la Noemi vestegită cu frumuseţea eĭ.

Pe drum douĕ lacrimĭ, se strecuraŭ din frumósele'ĭ gene; căḑând pe facia sa aprinsă.

Eraŭ lacrimele sufletuluĭ, lacrimele animeĭ care 'şĭ perduseră pe idolul ilusiunilor lor,

(Finele părţeĭ I.)

CAPITOLU VIII.-lea.

Trecu uă lună.

Paolo şi Ludovic se puseră pe drum spre Laghuat, profitând de plecarea unei caravane.

Sosiră cu cincĭ ḑile ’naintea termenuluĭ fixat.

Laghuateniĭ auḑiseră adese-orĭ de la mozabiţĭ, comercianţĭ nomaḑĭ din Sahara, vorbind de junele corsar. Reputaţia luĭ illŭ precedase până în adâncul deşertuluĭ.

Când avant-garda caravaneĭ sosi la ksurul Laghuatuluĭ, oraşiŭ frumos ascuns sub palmierĭ în medilocul nisipuluĭ, ea anunciă sosirea faimosuluĭ căpitan de şéptespre-ḑece anĭ care făcuse deja atâtea bravure; în cât aga şi populaţiunea eşiră cu pompă mare întru întâmpinarea juneluĭ, făcânduĭ uă ovaţiune.

Paolo şi Ludovic fură aclamaţĭ ca cum ar fi fost vorba de uă intrare triumfală în Alger.

Maĭ multe ḑile de a rôndul, tóte persónele importante ale ksuruluĭ (oraşuluĭ) îşĭ disputară pe juniĭ noştriĭ, care remaseră uimiţĭ de aceste difale, (serbărĭ) danţurĭ şi ferkiurĭ; atît încăt într’uă séră, puţin distraţĭ de scopul voiagiuluĭ lor, fură întîmpinaţĭ de un mozabit care le dete un mic plic sigilat.

Ellŭ conţinea.

»Peste uă oră, la pólele cetăţiĭ.

„Veniţĭ călărĭ pe mahara.

„Iacob.“

Mahari este uă camilă alergătóre care face până la ḑece leghe pe oră; este cea maĭ extra-ordinară calărie ce cine-va póte vedea; distanţe enorme se străbat în câte-va ḑille.

Juniĭ părăsiră gasdele lor ca să urmeḑe ordinul hebreuluĭ; Paolo era încreḑător.

Ludovic bănuitor.

Amêndoĭ eraŭ curioşĭ.

— Prepară-te să veḑĭ lucrurĭ extra-ordinare, scumpul meŭ ḑise Paolo colegului sĕŭ.

„Aĭ tăgăduit tot ce 'ţĭ am spus până acum; déră o să rămâĭ încremenit.

„Este vorba ca să fiŭ iubit de uă bătrână de şéseḑecĭ de anĭ, frumósă ca lumina ḑileĭ."

Ludovic începu să rîdă.

— 'Ţĭ a păstrato în saramură, ca să nu se strice, exclamă ellŭ.

— Nu sciŭ.

„Déră după cele ce am vĕḑut, nu mĕ maĭ voĭ mira de nimicŭ.

„Dar cu tine nu sciŭ ce voeşte să facă; pentru tine n'am nicĭ uă idee.

— Vom vedea.

„Insă 'ţĭ promit că voĭ sonda tótă acéstă intrigă şi 'ţĭ voĭ spune ce are ascuns moşul sub cărţĭ.

„Cu mine nu veĭ maĭ fi tras pe sfóră de şiretu de bătrîn."

Paolo cletină din cap.

Era sigur de faptul sĕŭ.

— Dacă hebreul 'mĭ ar fi vorbit de magie, de vraje, de lucrurĭ supranaturale, aşĭ fi primul care ar rîde şi 'mĭ aşĭ bate joc, ḑise ellŭ.

Déră tóte obiectele şi faptele straniĭ ce obţine, sunt datorite uneĭ sciinţe profunde, unuĭ geniu superior.

„Tóte se explică prin medilóce omenescĭ.

„Şi bătrâneţea sea, aventura tesauruluĭ, Noemi, studiele sele asupra viueteĭ eterne, până cât şi inelul de aur allŭ vipereĭ negre.

„Animalul 'şĭ avea ascunḑătórea în camera tesauruluĭ, trecând peste bijuteriĭ, vipera a trecut printr'un inel oprindui-se de gât; iar carnea crescând cu timpul a format acea îmflătură.

Iacob a găsit acéstă reptilă aprópe de fort unde ḑăcea tesaurul căutat de dînsul; vĕḑênd inelul, a înţeles cum s'a aflat petrecut de gîtul luĭ.

„'Şĭ a imaginat că înnapoind-o la fortŭ şi fluerând ca să o facă să fugă, vipera va voi să intre în ascundătórea eĭ, şi ast-fel ar arăta drumul tesauruluĭ.

„Aşa trebue să fié fost.

„La Iacob tóte eraŭ clare, luminate, calculate.

„Am vorbit cu un medic frances ce se află ataşat pre lângă beiuĭ Husein.

»I'am vorbit despre teoriile luĭ Iacob.

„Ellŭ 'mĭ a respuns:

— N'aşĭ cuteḑa să ḑic că nu se află pre calea uneĭ descoperirĭ ce póte regenera lumea.“

Paolo ḑări peste înprejmuire un om nemişcat şi călare pe un mahari.

— Trebue să fie Iacob, ḑise ellŭ.

Omul veḑu la rôndul sĕŭ pe ambiĭ junĭ.

Se îndreptă spre eĭ.

— Sunt trimes de stăpânul, ḑise ellŭ; Iacob vĕ aştéptă; eŭ vĕ conduc la dânsul.

— Plécă innainte, iĭ ḑisse Paolo.

Mesagerul cârmi spre sud animalul ce călărea, ambi junĭ îşĭ puseră alergătorĭ în galop.

Sciaŭ că în depărtare de uă sută de lege în direcţiunea acésta, abătuţĭ din drumul mare, nu se aflaŭ nicĭ arborĭ, nicĭ isvor, nicĭ populaţie, nimic în fine.

Observară că conductorul lor nu atêrnase de şea nicĭ un sac de provisiunĭ.

Unde 'ĭ conducea ellŭ?

Trecu uă oră.

Nimic.

Două ore.

Nimic încă.

Sahara se întindea imensă, în facia lor, imensă, cu ororile, tăcerea, şi pericolul eĭ.

Conductorul nu pronunţă nicĭ un cuvânt.

Ludovic perdu pacienţa.

— Heĭ! amice, strigă ellŭ.

— Ce voescĭ rĕspunse acesta.

— Sĕ aflu unde ne ducem.

Conductorul se opri.

Luă frâul maharaleĭ luĭ Ludovic, întórse animalul în direcţiunea Laghuatuluĭ, şi ḑise cu un ton scurt arătând uă stea:

— Dacă 'ţĭ este frică, întórcete.

„Ksurul este într'acolo."

Ludovic supărat voi să apostrofeḑe pe acest companion aspru, déra acésta îllŭ întrerupse, adăogând:

— Scurtéḑă vorba!

„Nu voesc să 'ţĭ maĭ rĕspund.

Vino, saŭ plécă."

Vĕḑênd cu cine are aface, Ludovic întórce cămila sa; şi galopul reîncepu.

Paolo ḑâmbea.

Neastêmpĕrul luĭ Ludovic se ivi din noŭ.

Lungă fu cursa.

Ea dură cincĭ ore.

Făcuseră patru-ḑecĭ de lege.

Cămilele ajunseră la tinta lor.

— Staţĭ! strigă conductorul.

„Am sosit.

— Unde? întrebă Ludovic supărat.

„Cine-va trebue să ajungă undeva.

„Acéstă pustietate nu este nimic.

„N'are nicĭ un nume.

„Acésta nu se póte numi uă posiţie.

— Franceḑ, — prin urmare, glumeţ! respunse simplu conductorul. Brav, déră tot-d'auna neliniştit.

— Eĭ! omule strigă Ludovic, nu'ţĭ cer reflexiunĭ nesărate.

— Eŭ tac! rĕspunse conductorul.

Ludovic era încântat că'şĭ vĕrsa necaḑul pe acest companion de voiajiŭ supărăcios; ellŭ se revoltă.

— Nesocotite! strigă ellŭ.

Insă. . .

— Tăcere. . .

„O voesc."

Ludovic nu se contraria nicĭ uă dată amiculuĭ sĕŭ; ellŭ tăcu, mulţumindu-se a fulgera pre conductor cu privirea, lucru de care acesta nicĭ că se îngrijea.

— Am ordin de a vĕ lega aicĭ ochiĭ, ḑise ellŭ; vĕ veţĭ supune?

— Uĕ adevĕrată farsă! murmură Ludovic.

„Ochiĭ legaţĭ.

Alt-fel nicĭ că se putea.

— Ci tacĭ! ḑise Paolo.

Şi aplecă capul conductoruluĭ ca să'l lege.

Acesta aplică un capuşon burnuzuluĭ juneluĭ, punêndu'l în neputinţă să maĭ vadă ceva. Ludovic înşiră multe déră în fine se supuse.

Ambiĭ junĭ remaseră pe şelele lor; conductorul le maĭ adăogă imperatif.

— Ţineţi-vĕ bine de gâtul maharalelor, şi daţi-le pintenĭ.

„Eŭ iĭ dirigeḑ

— O să ne maĭ şi trântéscă acum, ḑise Ludovic, próstă idee am avut să ne orbim de voe.

Déră cu tóte acestea se supuse.

Câte'şĭ treĭ sburaŭ.

Dupĕ un cart de oră conductorul se maĭ opri uă dată şi le recomandă:

— Nu vĕ maĭ mişcaţĭ!

Tot de uă dată, Ludovic strigă:

„Minunat!“

„Mĕ aşteptam la acésta.

„Uă trapă.

„Tocmaĭ ca la Teatru.

„Scoborâm în etagiul al 3-a subt pământ.

In adevĕr, camile şi cavaleriĭ se afundară sub pămênt şi dispărură în nisip.

Scoborêrea dură abia un minut.

Atuncĭ conductorul ordonă:

— Desprindeţi-vĕ capişónele.

Ludovic murmură.

— Acum trebue să vedem decoraţia.

— Smulse legătura prinsă în giurul gâtuluĭ; deschise ochiĭ şi nu vĕḑu nimic.

Un întunerec profund îllŭ încongiura.

Déră tot-d'odată totul se lumină cu uă repeḑiciune surprinḑătóre; treĭ-ḑecĭ de torţe să aprinseră.

Eraŭ duse de negri.

Dupĕ lumina acestor torţe, juniĭ creḑură a cunósce că se aflaŭ într'un oraş vechiŭ subteran, judecând după arhitectura caselor.

Paolo avusese ocasiunea de a vedea Pompeia, găsi asemĕnare între strada in care se afla şi acea prin care cine-va intră în cetatea antică, desgropată din cenuşia cu care a fost acoperită de Vesuv.

— Ar ḑice cine-va că sunt case romane, ḑise ellŭ luĭ Ludovic, care era uimit de scena acésta.

Junele atinse ḑidul cu degetele, şi ḑise, jumătate serios, jumătate rĕḑênd:

— Nu este carton ḑugrăvit; este piatră; nu maĭ e de criticat amicul meŭ.

Negriĭ ocolind pre călătorĭ, mergeaŭ luminându-le iar lumina torţelor reflecta în depărtare.

Drumul ocoli, şi dete în uă stradă mare cu palaturĭ splendide.

Ea să desfăşura imensă, dréptă şi largă.

Nu i se vedea capătul.

Ludovic se turbură.

— Suntem pe lumea basmelor ḑise ellŭ. O! sermanul meŭ Paolo, ce greşit am fost de 'mĭ am rîs de tine; am rămas uimit de mirare.

Juniĭ observară icĭ-colo, pe treptele de marmură, bărbaţĭ şi femeĭ, uniĭ îmbrăcaţĭ ca Romaniĭ, ceĭ alţĭ înfăşuraţĭ în burnuḑe ca Numidieniĭ; toţĭ eraŭ nemişcaţĭ.

La uă feréstră, Ludovic vĕḑu uă jună copilă cu mânile încleştate de un drug de fer.

Ea era în dreptul şeleĭ selle.

O atinse.

Era rece ca ghiaţa.

Toţĭ aceştĭ ómenĭ, şeḑând saŭ culcaţĭ de a lungul strădeĭ, eraŭ morţĭ conservaţĭ prin vre uă procedare curiósă de inbalsamare.

Ambiĭ junĭ înţeleseră că se aflaŭ în medilocul nuuĭ oraş surprins de uă catastrofă, şi Ludovic care auḑi vorbindu-se de Herculanum care citise descrierile oraşelor Italiene cotropite de Vesuv, Ludovic renunţă a presupune că Iacob pregătise vre uă scenă dramatică, ca săĭ uiméscă.

— Inceputul e frumos! ḑise ellŭ la urechia luĭ Paolo; nu ’m pare rĕŭ de călătoria făcută.

— Aştéptă.

„Mi să pare că n’am terminat cu surprisele.“

Maĭ mult de un cart de oră cortegiul urma tot strada acea.

Monumentele se succedaŭ majestóse, strălucitóre, măreţe, sforţând admirarea, uimind spiritul, schinteind de poleelĭ, de mosaicurĭ, tóte acestea rĕsfrângeaŭ luminele torţelor.

Nicĭ cea maĭ mică urmă de ruină.

Tóte eraŭ lustruite, lucitóre, ca cum acest oraş n’ar exista de 1500 saŭ 1600 de anĭ.

Cea ce părea maĭ cu sémă ne explicabil junilor, era de a nu vedea nimic d’asupra capuluĭ lor; nicĭ cea maĭ mică aparinţă de boltă. Şi dacă ar fi existat vre una trebue să fie fost atât de înaltă încât ochiul nu o putea observa.

Maĭ merseră ast-fel încă cât-va timp.

Cortegiul să opri în fine în facia uneĭ locuinţe luxuóse.

Pre trepte eraŭ grămădiţĭ sclavĭ negri, bărbaţĭ şi femeĭ în numĕr mare; toţĭ ţinând torţe; eĭ asceptaŭ.

Pre prag era Iacob.

Era învestmântat în purpură.

Cine-va ar fi creḑut că vede un patriarch roman, vre un bătrân consul allŭ Romeĭ antice.

— Bine aţĭ venit, ḑise ellŭ junilor, cu un aer ḑâmbitor; vĕ mulţumesc de cuvântul ţinut.

Iĭ facu sĕ intre în Atrium şi iĭ dete pre mânile servitorilor sĕĭ.

Acestia se grăbiră a ’ĭ servi.

Uniĭ desbrăcară pre călătorĭ de vestmintele lor; alţi ĭĭ conduseră la bae.

Iĭ spălară în mod roman, îĭ traseră; pe rând trecură din aburĭ la duş de apă rece, de la duş la aburĭ.

Iĭ peptenară, şi îĭ unseră cu unt parfumat, îĭ inbalsamară cu uă iuţélă surprinḑătore, uă dibăcie nespusă şi fără obosélă pentru dânşi.

Sala de bae era de granit.

Budoarul de tóletă era tapisat cu matassă, şi 'şĭ espuneaŭ corpul, unghiile, părul unor mânĭ de mulatre frumóse culcaţĭ pe covóre moĭ, şi tóte acestea la sunetul uneĭ musicĭ plină de dulcéţă şi încântărĭ nefinite.

Grupele de statuete, de un gust ales, de uă fineţă extremă, desceptaŭ simţurile voluptóse; nicĭ uă dată Paolo şi Ludovic nu visaseră un asemenea luxŭ; tóte întrecuseră imaginaţiunile ce 'şĭ formaseră.

Miĭ de probleme să presentaŭ ambilor junĭ, tóte de nedeslegat, tóte iritând imaginaţiunea lor.

Vedeaŭ cea ce cine-va nu vede de cât în vis; spiritul lor se opunea de a admite acest imposibil în care se vedea că înotaŭ.

Raţiunea li se revolta contra realităţeĭ fantastice care ĭĭ constrângea din tóte părţile.

Pentru că tóte eraŭ reale.

Realŭ acestŭ oraşŭ subteran!

Reale sclavele ale căror mânĭ delicate le desmerdaŭ capulŭ.

Reale aceste stofe subţirĭ, uşóre. ţesute din fire invidibile, a căror materiă semăna cu unor transparenţĭ sburătorĭ.

Reale şi desennele care ar fi întunecat celle maĭ frumóse opere alle Renascereĭ

Erau în fine tóte acelle objecte de artă tóte acelle lucruri preciόse care 'i încântă.

Un simţ de plăcere necunoscut coprindea fiinţa lor, andând prin toţi porii; deliciόsele melodii alle barcelor cântate pe barque, sorbeau plăcerea, o sugeau din adîncul pulmonilor.

Ingrecaţi în braciele sclavelor, preparări îndoinutaler tradiţiunile antice, descoperirile viitorului încă necunoscute lumei întregi, se uneau ca să regenereze corpul şi ani den vigόre, avuţiaţă, şi un efort extra-ordinară.

Atât erau deliciarile acestei transformări încât spiritul adormit se potolea, cuvântul nu se ivea pre buze şi abia dacă un vaiu să sentare acéstă ascenţiă a întelegentei care contraste cu sforţa simţurilor materiale.

In fine, acéstă lungă toaletă se termină, sclavele transportară pre călători într'un camera de culcat de o elegenţă rafinată, de un confort complect, cile îi întinseră pe saltele moi, dupre [illegible] în păturul lor apoi se retraseră lăsându'i într'un întunerec.

Profumul se respândea din vase de argint; aerul era încărcat de dânsul.

Somnul se ivea dulce şi întremătoriu.

Adormiră fără să 'şi vorbéscă unul altuia.

A doua zi se deşteptară.

Un fetiţă de doi-spre-dece ani, frumόsă, sprintenă, spionu, deşteptarea lor; ea intrase cu timbrea.

Un fanfară depărtată răsună, se apropia cu încetul, deveni vibrătore, alungând nóptea din cercuri pe întuprirea sunetelor.

Cortinele se traseră.

Ziua se ivea.

Puţin câte puţin i se mărea intensitatea, devenind com plectă, lumină ferestrele, răspândi raḑele selle auriĭ pretutindenĭ, şi umplu palatul de sgomot şi de veselie.

Era uă lumină de uă intensitate atât de mare, încât chiar în medilocul desertuluĭ, în pământul sóreluĭ, nicĭ Paolo nicĭ Ludovic nu'şĭ aducea aminte se o fie vĕḑut atât de strălucitóre.

Fură ridicaţĭ din aşternutul de sclave, şi duşĭ în medilocul uneĭ curţĭ întunecóse şi calde, unde miĭ de paserĭ cântaŭ în crâng de arbustĭ necunoscuţĭ, încărcaţĭ cu florĭ şi fructe inbalsamate.

Un pârâŭ limpede şerpuia prinr'uă brasdă verde de catifea perḑânduse într'un basin mare de porphyr.

Juniĭ făcură într'ênsul uă bae, înnotând şi jucânduse, vorbind şi râḑĕnd.

Aerul, de şi cald, era plăcut.

Era de effectul aeruluĭ munţilor, era cald şi tot-d'odată răcoritor.

Pre cât baia din ajun iĭ lenevise; pre atât acésta iĭ stimulă; eşiră dintr'nsa cu uă vigóre şi plăcere de viuetiă ce nu simţiseră până aci.

— Scumpul meŭ ḑise Ludovic, în adevĕr tot ce ni se întâmplă este neexplicabil.

„Nu maĭ cauţĭ sĕ înţelegĭ.

„Mĕ daŭ orbeşte fermecătoruluĭ Iacob, mĕ bucur fără să raţiones.

— Nicĭ n'avem ce face maĭ bine, rĕspunse Paolo.

Sclavele iĭ conduseră în budoar.

Elle iĭ îmbrăcară.

— Sciĭ tu, ḑise Ludovic, că aceste fete sunt încântătóre; n'aŭ de cât un defect.

„Sunt mute."

Voi să sărute pe una.

— Seniore ḑise una din mulatre, nu strica fericirea ce te aştéptă, despreciueşte-ne.

»Tu escĭ destinat pentru alte amorurĭ!

— Iată vorbesc, observă Ludovic.

Şi întrebă:

— Incunosciinţéḑă-ne, frumósa mea; ce ḑeiţe ne asceptă, descrieni-le; de gracia.

— De prisos! rĕspunse uă voce.

„Eŭ vi le voiŭ arĕta.“

Iacob apăru.

— Aţĭ dormit bine? întrebă ellŭ.

— Delicios, rĕspunse Ludovic.

„Şi te poţĭ lăuda, maestre, că escĭ un fermecător cum nu a fost nicĭ shiar Merlin; trecem din încântărĭ în încântărĭ.“

Paolo nu ḑise nimic.

— Tu tot maĭ escĭ supĕrat, micule? ĭĭ ḑise Iacob cu un ḑâmbet bine-voitor.

„Mĕ urăscĭ.

„Trebuia óre să'ţĭ stric fericirea?

— Maestre, ḑise Paolo, intêmplâse orĭ-ce; nu voĭ uita nicĭ uă dată pe Noemi.

Rĕspunḑênd gândirilor ce le citea în sufletul junelui, hebreul ĭĭ ḑise:

— Te am încelat vre uă dată?

— 'Mĭ am ţinut cuvêntul?

— Da.

— Eĭ bine; mă tem din contra ca tu să nu despreçiueştĭ pe Noemi; póte veĭ fi coprins de uă ast-fel de pasiune în cât să nu maĭ pótă avea alta loc în sufletul tĕŭ.

„Pentru ca să te fac să o urăscĭ cât-va timp, 'ĭ am dat uă bólă de pele aparentă și cu totul nepericulósă sĕnătățeĭ sélle.

„Voi vindeca-o.

„Voeam ca tu să nu 'mĭ resiștĭ, și să urăștĭ p'acea copilă.

„Am reușitŭ.

— Tot o maĭ iubesc.

— Tu iubescĭ suvenirea frumuseţeĭ selle. Nu voesc să sting din tine acest ideal fugitif.

Luĭ Ludovic i se părea supărătóre acéstă dispută; ellŭ întrerupse convorbirea printr'un șir de întrebărĭ.

— Maestre, ḑise ellŭ, eŭ am să'țĭ mulțumesc.

»Tu m'aĭ associat aventurelor păstrate amiculuĭ meŭ; așĭ dori să sciŭ care este causa acesteĭ onorĭ ce 'mĭ facĭ?

— Dorința ce am de a avea un fiŭ de la tine, pe care să'l daŭ de companion fiuluĭ luĭ Paolo.

„Eĭ vor fi unul altuia cea ce voĭ sunteţĭ unul pentru altul; duoĭ frațĭ.

„Și pentru că duoĭ ómenĭ ce se iubesc întreiesc puterea lor, m'am gândit de a vĕ perpetua prin copiĭ voștriĭ.

„Neapĕrat, că Paolo 'țĭ a explicat cea ce așteptŭ de la dânsul în viitor:

— Da, maestre.

— Eĭ bine! dupĕ lungĭ reflecte m'am decis să prelungesc și viueția ta.

„Și dacă veĭ muri de mórte violentă, voĭ avea uă generaţie nouĕ care să'ţĭ ţină locul.

— Copiĭ noștri se vor iubi eĭ precum ne iubim noĭ?

— Maĭ mult.

„Voĭ nu sunteţĭ încă tipurĭ perfecte de mod absolut, nu sunteţĭ de cât satisfăcătorĭ.

„Mamele vóstre lăsaŭ de dorit.

„Déră eŭ vĕ voĭ da femeĭ care sunt idealul chiar, tipurĭ de frumuseţe şi de perfecţiune femenină; una este blondă, cea laltă brună.

— Şi în modul acesta lăstarele nóstre vor preciui maĭ mult de cât noĭ? ḑise Ludovic cu ironie nemeditată.

— Da, rĕspunse hebreul care părea că primeşte cu bunătate glumele Provincialuluĭ.

— De ce déră nu preferĭ tu aceste fiitóre bracie drepte alle omnipotenteĭ telle, în locul nostru?

— Pentru că în scurt timp, póte, va veni timpul de a vĕ schimba, amiciĭ meĭ.

„Vĕ voĭ impune ast-fel de probe încât probabil că vĕ veţĭ simţi învinşĭ.

»Tu rîḑĭ acum, tu, Frances fluturatec; déră va veni uă ḑi când veĭ tremura gêndindu-te că poţĭ peri de un glonţ saŭ de uă giulea.

— Glumă! rĕspunse Ludovic cu nepăsare.

„Se póte.

„Déră rîd de rolul ce voĭ juca; iată-mă transformat în fabricant de eroĭ, la ordinele vrăjitoruluĭ Iacob, fiitor stăpân allŭ lumeĭ, fiitor om etern, fiitor Dumneḑeŭ.

— Vorbescĭ adevĕrul.

»Tu escĭ un instrument în mâna mea şi 'mĭ veĭ servi de a face uă mestecătură de rasă minunată, de la care ascept resultatele celle maĭ frumóse, dragul meŭ.

„Cred chiar (pentru că de la fiĭ voştri voesc fiice) că voĭ face sangeluĭ vostru onórea de al' amesteca cu allŭ meŭ; îm voĭ lua uă socie din descendinţa vóstră.

Ludovic dete din umerĭ.

Paolo sbîrci sprâncenele.

— Nu te revolta.

„Atuncĭ voĭ fi june, frumos, adorabil.“

Ludovìc isbucni de rîs.

— Maestre, sciĭ una? déră te rog nu te supĕra.

„Este adevĕrat că tu ne aĭ făcut să vedem minunĭ, este drept că ne aflăm în medilocul uneĭ mulţimĭ de lucrurĭ supra-naturale; este adevĕrat că tu ne facĭ să credem ce n'am fi credut nicĭ uă dată.

„Eĭ bine! cu tóte acestea eŭ ..

„Eŭ mĕ îndoesc.

„ Vedĭ tu, noĭ ăştia Francesiĭ, suntem scepticĭ şi tăgăduim chiar evidenţa.

„Supra-naturalul nu ni se probédă.

— Eŭ ateist eŭ materialist, nu voĭ încerca, a te face să admiţĭ fantasticul, visul saŭ fantesmagoria drept realitate.

„Iţĭ voĭ spune:

„Tóte aci sunt reale.

„Tóte aci sunt resultatul unor procedărĭ, alle unor descoperirĭ prea simple, şi prea explicabile.

— Şi tu te veĭ esplica?

— Negreşit.

„Intrébă pe amicul tĕŭ dacă mĕ înfăşor în mister, saŭ dacă sunt un conjurator de fantasme.

„Ellŭ îţĭ va respunde.“

Paolo, posomorît făcu un semn de aprobare mută.

— Iar acéstă tristeţă; încă acéstă ură, dise hebreul corsaruluĭ.

„De ce se te îndoeştĭ de mine?

„Eŭ te iubesc.

„Voĭ suferi dacă veĭ muri; şi voĭ face tot posibilul ca să te cruţŭ.

„Voĭ da devotamentuluĭ tĕŭ recompense strălucite; nu voĭ cruţă nimic.

„Alungă orĭ ce temere.

„Iţĭ voĭ înnapoia pre Noemia ta.

„ Déră 'ţĭ o repet, că nu veĭ avea cu dênsa de cât uă consolaţiune fórte mică.

Ellŭ protestă.

— Copile ḑise hebreul.

„Inveseléscă-se fruntea ta!

„Intórcăţi-se bucuria!

„'Ţĭ am arĕtat ce pătrundere am, nu 'ţĭ am preḑis nimic care sĕ nu se fie întêmplat.

Iţĭ jur că veĭ uita îndată amorul tĕŭ de erĭ, iţĭ jur, auḑĭ tu?

Déră Paolo nu se lăsa se fie convins.

Atuncĭ Iacob avu uă mişcare părintéscă.

— Veniţĭ amêndoĭ! ḑise ellŭ.

„Veţĭ vedea pe fidanţatele vóstre.“

Şi conduse pre ambi junĭ prin galeriile gigantice, spre altă despărţire a palatuluĭ.

— Maestre, ḑise Ludovic pe drum, tu aĭ promis amiculuĭ meŭ uă tandreţe de şése-ḑecĭ de anĭ.

„Nu cum-va, aĭ să 'mĭ lipeştĭ şi mie vre uă baborniţă.

— Nu, rĕspunse Iacob.

— A! aşa te voiŭ.

— M'am decis puţin cam têrḑiŭ pentru tine, ḑise bătrênul; déră am avut şansa de a gâsi uşor cea ce căutam, frumosul meŭ ócheşiŭ.

„Am pus de a hrăpit unuĭ Caïd din şesul Angaḑilor cea maĭ frumósă fată blondă ce Orientul a vĕḑut vre uă dată nĕscânduse sub cerul sĕŭ de foc.

„Din nefericire n'are de cât treĭ-spre-ḑece anĭ.

„Ḑic, din nefericire, pentru că n'am putut-o prepara fecundăreĭ, serbătorilor amoruluĭ, sĕrutărilor télle in fine, precum este cea ce o destin luĭ Paolo.

— Adevĕrat! sunt încântat! rĕspunse Ludovic.

Adjunseră în capul galerieĭ.

Iacob deschise uă ușă, intră într'un fel de anticameră acolo împinse de uă jalusie, ce da spre uă sală imensă unde dormitaŭ douĕ femeĭ.

— Privițĭ, ḑise ellŭ.

Ludovic roșí și dete uă esclamare de bucurie.

Paolo șovăi, era palid ca céra...

Iacob ḑâmbea...

CAPITOLUL IX-lea

Fidanțațiĭ.

Pentru un învĕțat care despóie tóte aparințele lucrurilor și le vede ast-fel precum sunt, pentru analystul care studiaḑă una câte una acéstă amestecătură de sensațiunĭ ce se numește amor, pentru cine raționéḑă în fine pasiunea a douĕ ființe una pentru alta de sigur nu este de cât uă atracțiune magnetică.

Câte uă dată înpedecată de respingerĭ parțiale, acéstă atracțiune nu urméḑă îndată.

Altă dată este așa de repede, atêt de arḑêndă și de energică; în cât amorul se produce momental, și neresistibil la prima vedere.

Acésta se întâmplă și acum.

Paolo se simți tremurând, sângele 'ĭ navalea spre animă; gâfâea.

Hebreul avusese dreptate.

Suvenirea Noemieĭ era departe.

Ludovic, june maĭ necomplect, maĭ spulberatic, simţi asemenea uă emoţiune violentă.

Causa este că ócheşilor le plac blondele, şi blonḑilor ócheşile.

Şi nicĭ uă dată ócheşiă n'a fost maĭ picantă, nicĭ uă dată blondă n'a fost maĭ graçiósă, nicĭ uă dată femeĭ n'aŭ existat maĭ frumóse de cât aceste douĕ june fete.

Adevĕrată saŭ mincinósă, aserţiunea hebreuluĭ, de sése-ḑecĭ saŭ de cincĭ-spre-ḑece anĭ, amêndouĕ eraŭ în splendórea juneţeĭ; căcĭ cine-va nu are de cât etatea ce pare a avea.

Iacob închise jaluḑia.

Junilor să părea că înnoptéḑă.

— Eĭ! strigă Iacob.

,,Paolo!

,,Eĭ bine!

,,Ludovic!

,,Fiţĭ cu minte copiĭ meĭ!“

Sgudui pe ambi junĭ, care eraŭ uimiţĭ, înmărmuriţĭ.

Eĭ ridicară ochiĭ spre dênsul ca cum ar implora uă a doua visiune.

Din momentul acesta eraŭ aĭ luĭ.

El îĭ domina.

Inţelesase privirea lor.

— V'am prins! ḑise ellŭ.

,,Nu maĭ sunteţĭ ómenĭ; acuma sunteţĭ nişte maşine ce se supun unuĭ singur resort.

,,Deşteptaţi-vĕ!“

Le întinse uă sticlă.

Maşinal beură câte-va picăturĭ, şi uă reaţiune urmă.

— Aşa, ḑise Iacob, iată-vĕ puţin maĭ liniştiţĭ.

„Se vorbim."

— Avém dreptate Paolo?

„Maĭ escĭ uimit de amintirea Noemieĭ?

„Chiar dacă ar fi aicĭ, frumósă şi de dorit, nu 'ĭ aĭ fi tu infidel?

„Mărturisesce, mărturisesce."

Junele plecă capul; era roşu ca sfecla; îşĭ mărturisea că Noemi nu maĭ era nimic pentru ellŭ; schimbare repede şi inlaturabile!

Femeile aŭ tot-d'auna pretenţiunea ridicolă că inspiră pasiunĭ eterne.

Nebunie!

Ce înpinge la amor?

Incântarea, uimirea.

Amorul este un jug.

Vină uă încântare maĭ putintă de cât prima, uă atracţiune maĭ energică...

Cum să resistĭ?

De aci infidelitatea.

Ludovic, reflectase.

Acest băiat era în realitate frances prin eternele selle întrebărĭ, prin nefinitele sele de ce? pentru ce?

Avea tot-d'auna câte uă explicaţiune de cerut, şi Iacob părea a nu se obosi.

— Şi ea e frumósă! ḑise ellŭ, fidanţata luĭ Paolo, este chiar prea frumósă!

Iacob rîse.

— Tu escĭ în adevĕr omul naţiuneĭ telle! ḑise ellŭ; iată-te înamorat de ambele fete de uă dată; pe când Paolo nu se gândeşte de cât la una.

— Imĭ place maĭ mult blonda.

„Cu tóte acestea...

— Da, da, înţeleg.

„Cu tóte acestea n'aĭ desprețuĭ pre cea ochejală; noĭ sunt aĭ voştri toţi.

„Să trecem.

— Da să trecem, zise Lucia încurcat.

Şi urmă:

— Voesc să te întreb cum aĭ reuşit de a conserva femeile cu castraveţi; le aĭ pus la putinĭ cu oţet?

De astă dată bĕtrânul crunţă sprâncenele.

— Iar să lăsaţi! zise ella.

— Ochejala acésta să aibă în adevĕr cinci-deci de anĭ?

— Da.

„Şi ca să finesc, bĕtrânul ciera, îţi voi explica junețea ei aşa de fragetă.

Ambiĭ junĭ ascultară cu atenţiune extremă explicaţiunea bĕtrânuluĭ învĕţat.

— Viaţa, le zise ellă, este un exerciţiu perpetuu alŭ facultăţilor nóstre, nu este aşa?

— Da rĕspunse Paolo.

— Dacă somnul se asémănă cu mórtea, causa este că mai tóte forţele omului sunt amorţite; nu funcţionéză de cât câte-va organe.

„Trebue să fiĭ observat cât de bine-făcător este sômnul?

„Aşa dară, trebue să admitem că omul îmbĕtrâneşte din causă că se usézǎ puţin câte puţin.

„Să suprimăm usura.

„Omul nu mai îmbĕtrânesce.

„Când cine-va nu voeşte ca un lucru să se strice, îlŭ conservă; îlŭ pune la adăpostul contactuluĭ aeruluĭ.

„Iată cea ce am făcut şi cu acéstă jună fată.

„Ea n'a fost deşteptă în timp de patru-deci şi cinci de azi de cât după lungi intervale și atunci forte puțin.

„Lipsită de acțiune, ea a rĕmas cea ce era, fără desvoltare deră și fără perire.

„Nu este de cât de cinci-spre-dece ani.

„Timpul a mers fără dînsa.

— Admit principiul, dise Ludovic puțin convins. Dĕră aplicarea!

„Cum a trăi cu fără mâncare, fără băutură, fără a dormi, fără... a viețui în fine?

— Printr'un procedeu forte cunoscut.

„Da prin cunoscută!

„Mai mult de trei sau patru mii de indivizi cunosc acest mijloc, care nu este un secret.

— Aide de!

— In Indii se aplică în tôte dilele.

„Am prevĕdut necredința ta.

„Am necesitate de a fi credut.

„Citește!"

Hebreul scose din haina sa un jurnal francez și 'l prezintă ambilor juni.

Acesta vĕdură că era „Quotidianul."

Conținea aci traducțiune a jurnalului englez „Times" din Calcuta:

„In Calcuta s'a urmat să esperiență surprindĕtore asupra unuia din acei Fakiri care au singulara putere de a suspenda după voința viața lor.

„Individul s'a presintat în fața unei Comisiuni de medici, compusă de Lor Robert Natthews, chirurg șef al armatei din Bombay, de sir John Napth, presedintele societăței medicale din Calcuta, și din Sir Lyons, etc. etc.

„(Prescurtăm acéstă neterminabilă listă a notabilită-
„ților sciinţifice).

»Se ordonă construirea unuĭ mormênt de pétră, allŭ
„căruĭ zid avea uă grosime de treĭ picióre.

„In fundul mormântuluĭ, era un cosciug de piatră
»de uă grosime de patru degete.

»Fakirul fu adus lêngă mormênt, care fu încă uă
„dată observat de baronetul sir James Griffisth, căpi-
„tan de geniu în serviciul companieĭ Englese.

„Medicii observară individul, constatară că era sĕnă-
„tos, şi că nu presinta nicĭ uă differinţă de constitu-
ţiune cu Indieniĭ casteĭ selle.

„Dupĕ care, fakirul se aruncă gol în cosciug şi sĕ
„intinse cu facia în sus.

„Se observa că recită uă rugăciune, işĭ băgă unghi-
„ile în gură, şi murmura sunete răguşite.

„Cosciugul se închise.

»Fu sigilat.

»Mormêntul se acoperi cu lespeḑĭ lipinduse cu çe-
ment.

„In urmă, se aşeḑă, uă santinelă compusă de duoĭ-
„spre-ḑece cipagĭ şi patru riflemenĭ englesĭ.

„Un sergent şi un officer allŭ M. S. Regineĭ co-
„manda serviciulŭ.

»Ellŭ fu schimbat la fie-care douĕ-ḑecĭ şi patru de
„ore, in timp de uă lună şi douĕ-spre-ḑece ḑile.

»Duoĭ membri aĭ Comisiuneĭ petreceaŭ în fie-care ḑi
»câte patru ore pre mormênt.

„Dupĕ uă lună şi douĕ-spre-ḑece ḑile mormêntul fu
»deschis în presinţa Comisiuneĭ şi alle innaltelor auto-
»rităţĭ alle Calcuteĭ.

„Cosciugul era neatins.

„Sigiliele eraŭ întregĭ.

„Le sfărêmară.

Capacul fu ridicat.

»Lazar învià.

»Fakirul era viŭ şi ḑêmbitor.

„Era imposibil de a tăgădui evidenţa; se căută causa acesteĭ minunĭ.

»Comisiunea crede că fakirul îşĭ produce uă catalepsie înghiţênd vre o substanţă necunoscută ascunsă sub unghiĭ.

»Individul care a făcut experienţa refusă, cu orĭ ce »preciŭ, de a da explicaţiunĭ.»

Urmaŭ şi comentariĭ alle »Quotidianuluĭ», observaţiunĭ prea lungĭ şi prea înnapoiate astă-ḑĭ. după patru-ḑecĭ de anĭ de progres, pentru ca să le maĭ inserăm.

Asta-ḑĭ scim că Idieniĭ aŭ uă plantă care are minunata cualitate de a suspenda vineţia pentru timp indelungat.

»Vor reuşi a le afla secretul.»

Ludovic citise cu voce tare.

— Şi tu aĭ acéstă plantă? întrebă ellŭ.

— Iato! ḑise Iacob.

Arată ambilor junĭ un fel de mac fórte mare.

— Si ḑicĭ că copila acésta dórme de patru-ḑecĭ şi cincĭ de anĭ?

— Da.

»La fie-care şése lunĭ este desceptată, trăeşte şése ḑile, pe urmă i se dă un somn noŭ de şése lunĭ; şi ast-fel urméḑă de la anul 1783.

Paolo, nu se îndoise nicĭ un moment.

Ludovic începu să créḑă.

Déră scepticismul sĕŭ învins pe uă parte, se apăra pe cea laltă cu energie.

Ellŭ aruncă un:

— Şi oraşul?

Care facu pe hebreŭ să ridă.

— Iată-te convins de fidanţata amiculuĭ tĕŭ, ḑise bĕtrânul invĕţat; déră tu te împotriveştĭ încă.

„Tu aĭ voi ca oraşul să fie neexplicabil; aĭ fi încântat să mĕ poţĭ înfunda.

»Nu spera acésta.

»Acest oraş băete, este uă antică cetate romană, uă rivală a Constantineĭ care fuse capitala Mauritanieĭ şi scaunul episcopal alŭ santuluĭ Augustin.

»Acéstă rivală, ḑidită la marginea deşertuluĭ ca şi dênsa, déră într'uă posiţiune comercială maĭ bună, este Aurelia, în care ne aflăm.

»Da a fost construită sub Marcu Aureliu.

»Era uă metropolă.

„Deveni reşedinţa guvernuluĭ uneĭ provinciĭ; făcea comerciul cu Sudanul.

»Comerciŭ imens.

»Comerciŭ fabulos.

Ea îşĭ trimitea covovonele cuteḑĕtóre şi numeróse la Tombuct.

»Ea procura Romeĭ şi Constantinopoleĭ dinţiĭ de Elefant, sclaviĭ negriĭ, leiĭ şi panterele pentru circurĭ, antilope şi struţiĭ negri.

»Ea trimitea nisipul de aur bijutierilor din Italia şi Grecia.

»Ea favora minunatele covóre renumite în tótă lumea.

»Fu în fine un intreposit de uă importentă principală, şi se înavuţi peste mĕsură.

»Avea şése-sute de miĭ de locuitorĭ; uă miă cincĭsute de palaturĭ, ḑece Theatre, douĕ Circurĭ, halle, uă bursă, uă sută-douĕ-ḑecĭ de temple şi douĕ-spreḑece cimitire.

»Aţĭ vĕḑut strada eĭ principală care-avea, care are încă, uă lungime de cincĭ miĭ de paşĭ.

»Este admirabilă.

„Roma o invidia pentru dênsa.

»Unul din amphitheatrele selle întrecea Coliseul.

„In timp de treĭ seculĭ, Aurelia îşĭ grămădi ast-fel de tesaure în cât putu atrage la sine pre toţĭ artiştiĭ şi să se lupte in lucs cu capitalele imperielor Orientuluĭ şi Occidentuluĭ, susţinênduşĭ rangul uneia din reginele lumeĭ.“

— Déră cum a dispărut, cetatea acésta? întrebă Ludovic cu nerăbdare.

— Printr'un diluviu.

»Pompeia şi Herculanum aŭ fost ingropate sub cenuşiă; Aurelia a fost inundată.

„Tóte amĕnuntele catastrofeĭ sunt conţinute în historia timpilor.

„Aŭ fost déră inundărĭ în Sahara?

„In acéstă Ţérră a seteĭ?

— Da.

„Pentru că acéstă regiune fără apă va fi póte acea care va procura odinióră celle maĭ marĭ fluviurĭ alle lumeĭ; deja, sub Romanĭ, avea ape frumóse.

„De douĕ picióre lăţime adese-orĭ, de treĭ-ḑecĭ, rare-orĭ de şése-ḑecĭ, cine-va întâlnesce câte un cataractŭ imens subteran, care se intinde pre sub nisip imprăştiinduse în tóte părţile.

»Acésta este uă mare de apă sub Océnul de nisip.

»In apropriere de munţĭ de sare, acéstă apă este fórte sărată, mult maĭ sĕrată de cât apă de mare.

„Alt-fel în alte părţĭ este dulce.

»Aurelia era aprópe de un munte de sare era cu maĭ multe miĭ de peciόre maĭ înnalt de cât dênsa.

»Acest munte nu maĭ există.

»Veţĭ afla de ce.

„In epoca de care vorbim, Romani creaseră un basen imens, în depărtare de douĕ-ḑecĭ mile de oraş; ellŭ primea tóte apele vecinătăţilor, şi un Apeduc le conducea Aurelianilor.

„Basenul era un lac cu fundul cementat, un lac de şépte mile întindere.

»In Sahara, se întêmplă câte uă dată, phenomene prea stranĭ de afundare de pămênt.

»Nisipurile sunt aşternute pe cataractul subteran, care, asemenea, stă pe straturĭ de sare.

»Straturile prea subţirĭ în unele locurĭ, topite de curente, saŭ măcinate prin convulsiunĭ interióre, crapă şi se rup icĭ colea.

»Apa pĕtrunde.

»Uă mare interióră se varsă.

»Remâne uă cavitate.

„Nisipurile se afundă atuncĭ momentan, şi adese-orĭ chiar pentru întinderĭ insemnate.

»Atuncĭ cine-va vede văĭ unde vĕḑuse délurĭ de uă sută picióre înnălţime.

„Asemenea lucru se întêmplă şi Aurelieĭ.

»Ea se scufundă, cu tótă ósa ce o inprejmuia; ast-fel în cât edificiurile celle maĭ înnalte, ajunseră întreit de adânc sub pămênt.

„Acésta se întâmplă repede.

„Ca uă casă ce cade.

»N'a fost nicĭ cutremur, nicĭ căderĭ de case, nimic.

»Nimic de cât uă breşă mare în reservoriul de apă, care în treĭ ore înnecă oraşul.

„Surprinşĭ de nópte, locuitoriĭ periră, ca aceĭ Pompejanĭ.

„Déră cincĭ ore după inundare, se ivi un alt cataclysm.

»Muntele de sare, minat în temelia sa, aplecat d'asupra oraşuluĭ, ros de apa turbată care era înpedecată în cursul eĭ, se despică în bolovanĭ, care se rostogoliră în loc şi se topiră.

„Volumul apeĭ crescu.

»Maĭ târziŭ se vĕḑu acest cataract azuriŭ, în locul unde Aurelia se înnălţase aşa de mândră.

„In fund, spre méḑă-ḑi, se puteaŭ vedea câte-uă dată teraţele caselor.

»Intr'un interval de maĭ mulţĭ anĭ, nu se putea observa nimic extra-ordinar, nimic nuoŭ.

»Roma îşĭ perdea puterea.

»Mauritania era cutropită de Genseric şi de hordele selle de Vandalĭ.

»Tóte oraşele eraŭ ruinate.

»Aurelia era uitată.

»Déră locuitori desertuluĭ, când treceaŭ din intâmplare pre lângă lac, observaŭ că apele scădeaŭ, condensânduse

„Uă legendă se formă.

»Sĕ pretindea, sĕ pretinde încă că, cum Dumneḑeŭ a prăpădit Sodoma şi Gomorha aşa şi Aurelia a perit dintr'uă plóe de sare.

»Arabiĭ sosind în desert, auḑiră vorbinduse despre acea legendă şi căutară lacul, însă în van.

„Lacul nu maĭ era.

„Eră numaĭ locul.

Sĕ produsese un phenomen dublu.

„Prin scurgerile oraşuluĭ, prin căldura sóreluĭ, prin acéstă dublă lucrare de absorbtiune şi evaporaţiune, lacul se uscase şi rĕmăsese numaĭ sarea.

„Ea acoperise tot oraşul.

„Dupĕ îndeluugă trecere de timp nu maĭ era apa de cât cincĭ picióre de adâncă; douĕ-ḑecĭ de anĭ in urmă nu era de cât uă mocirlă.

„Uă véră uscă şi pre acésta.

;,Dupĕ acésta nisipul acoperi sarea.

„Simunul împinse valurĭ de pulbere, cotropi valea, nivelă terîmul.

„Nimic.

„Nicĭ uă urmă!

„Nimenĭ nu scie unde a fost Aurelia.

„Nimenĭ, afară de mine.

— Cum aĭ descoperito tu!

— Innainte de a'ţĭ spune acésta, trebue sĕ aflaţĭ întâĭ de ce stradele sunt góle.

„Sarea umplu tóte.

„Sarea conserva totul.

,.Sarea înpetri tot.

„Déră sarea se topi,

„In Sahara plouă tótă érna.

„Apa se stricură prin nisip, trecu prin sare, o topi o tirî încetul cu încetul prin scurgăturĭ, perḑêndu-se prin straturile neaşeḑate alle tĕrâmuluĭ; stradele fură întâĭ curăţite.

„Casele se spălară în urmă.

„In fine intr'un secul, muntele de sare dispăru déră straturile superiore de nisip remaseră, formând uă boltă imensă care putea crăpa vre uă dată.

Unul din stămoşi meĭ, sciind din tradiţiunile nóstre de famile historia Aureliei, —ajunsă în posiţiunea acésta, voi să o visitese, bănuind ce se urmase cu dânsa.

„Puse sĕ sape.

„Ajunse la scopul sĕŭ.

„Pre timpul acela, strĕmoşul meŭ era visirul unuĭ rege din Tlemcen, şi era prea putinte.

„Putu dispune de bracie multe.

»Puse să curăţe, sĕ aranjeḑe, sĕ repare tot; întreprinse maĭ cu sémă un scop difficil.

»Voi să facă bolta nepătrunsă, să o întăréscă.

»Cu scopul acesta aşeḑă pre dênsa un strat de cement roman, a căruĭ compunere o cunoşcem.

„Strĕmoşul meŭ era deja un învĕţat.

„Ellŭ cunoscea tot ce academici voştri francesĭ sciŭ astă-ḑĭ.

„Făcuse chiar descoperirĭ care nu se vor face de voĭ de cât peste uă sută de anĭ.

»Sĕ servi pentru lucrarea sa de maşine puternice; îşĭ procura lumina prin electricitate.

»Mulţumită unor procedărĭ chimice şi physice, făcu în douĕ-ḑecĭ de anĭ cea ce nu ar fi putut face maĭ multe generaţiunĭ; reconstitui Aurelia, cu ideile întinse şi caracterul de fer.

»Acest hebreŭ era un om care nu se oprea de nimic.

„Treĭ-ḑecĭ de mile departe de Aurelia, înveninà, în aceaşĭ séră pre lucrătoriĭ care 'ĭ adjutaseră şi care se întorcéŭ în caravană.

„Pe urmă rĕspêndi sgomotul că aŭ fost pedepsiţĭ de cer, iritat de uă încercare nelegiuită.

»Noutatea se rĕspândi

»Tótă lumea află că ciuma omorîse pre nefericiţiĭ care tentaseră să reclădéscă un oraş lovit de Dumnezeŭ; terórea fu mare.

„Pentru lumea tótă, nimenĭ nu s'ar fi aventurat în apropierea oraşuluĭ blestemat.

„Strămoşul meŭ, adună uă mică cétă de servitorĭ bĕtrênĭ cu familiele lor.

„Cumpĕră mulatre frumóse..

„Aţĭ vĕdut descendinţe lor.

„Le dete servitorilor sĕĭ.

»Cu dênşi se instală în Aurelia.

»Déră aerul! întrebă Ludovic.

— Şi lumina! adăogă Paolo.

— Şi apa!

— Arbori!

— Paserile!

— Nutrimentul!

Tóte aceste intrebărĭ urmară cu repediciune.

— Veţĭ avea explicaţiunĭ pentru tóte respunse Iacob.

„Paolo, tu aĭ studiat din ordinile melle.

»Chiar in primul tĕŭ brick aĭ aflat, uă colecţiune de cărţĭ între care unele eraŭ manuscripte.

»Tu Ludovic, aĭ primit óre-care instrucţiune.

»Sciţĭ că apa se compune de hydrogen şi de oxygen curat.

— Da.

— Un invĕţat frances făcu prima apă artificială la finele secululuĭ al XVIII.-a.

— Acesta a fost Lavoisier.

— Noĭ ăştia-lalţĭ sciam să o fabricăm deja de treĭ seculĭ şi chiar prin nisce procedărĭ prea simple.

»Se face şi acum.

»Şi încă fórte bună.

— Déră aerul?

— Nu este el óre oxygen amestecat cu carbogen? nu pot eŭ extrage oxygen din diferite corpurĭ, carbogen assemenea în cuantitățĭ indestulătóre pentru un oraş ca Aurelia, care nu numĕră de cât uă sută şéptedecĭ de locuitorĭ, toţĭ servitorĭ aĭ anticeĭ nóstre familiĭ?

„Toţĭ devotaţĭ mie.

„Toţĭ recunoscătorĭ, pentru că sunt fericiţĭ.

»Aerul se strică, este adevĕrat.

„Déră eŭ îllŭ preînuesc.

„Din tempul strămoşuluĭ meŭ tóte aŭ fost atêt de bine experimentate, atât de bine reglementate, în cât tóte merg de minune.“

Paolo Privea pre Ludovic.

Părea a'ĭ ḑice:

— Ce om!

Ludovic rĕmăsese cu gura căscată.

— Căldura prin foc este naturală; eŭ însă nu ard de cât gazurĭ curate.

— Déră lumina?

— Este fulgerul.

— Fulgerul?

— Da.

„Saŭ dacă voiţĭ electricitatea.

„Am sórĭ artificialĭ.

»Măresc şi inpucineḑ lumina după voinţă; fac ḑiuă şi nópte.

— De ce nu tot-d'auna lumină?

— Déră somnul?

„Intunerecul este folositor.

— Adevĕrat;

Hebreul urmă:

— Vĕ voĭ da un conductor, veţĭ visita Aurelia în lungul şi latul eĭ.

»Vi se vor arĕta fabricele melle.

»Veţĭ vedea cum se produce apa.

„Veţĭ admira apparatele electrice.

„Vĕ veţĭ sătura de minunĭ.

„Pe urmă vom dejuna.

— Şi fidanţatele nóstre? întrebă Ludovic.

— Rondul lor va veni maĭ târḑiŭ.

»Impacienţa nu e folositóre.“

Ludovic încă nu era satisfăcut.

— De ce nu trăescĭ tu aicĭ? îllŭ întrebă ellŭ.

— Pentru că se trăesce prea bine.

„Maĭ multe inteligenţe marĭ care ’mĭ aŭ precedat aŭ căḑut aicĭ la moliciune şi aŭ perit.

„Vin de petrec aicĭ câte-va septemânĭ, pe urmă apucŭ iar drumul Algeruluĭ ca să lucreḑ.

CAPITOLUL X-lea

Sĕrutărĭ.

Ambi junĭ îşĭ făceaŭ siesta sub umbra a duoĭ portocalĭ.

Fructele auriĭ, florile, inbalsamate, foile lucitóre alle ambilor arborĭ eraŭ uşor miscate de un zephir dulce, occasionat de un evantail mare.

Totul, în acest oraş fermecat, semĕna cu uă feerie; cine-va se credea în medi-locul basmelor din uă miă și una de nopțĭ; și din când în când, cu tóte miile de probe date, cine-va se întreba dacă nu era jucăria uneĭ ilusiunĭ.

Paolo se deșteptă întâiŭ.

„Chemă pre companionul sĕŭ.

Ambi părăsiră așternutul pendinte și se preumblară prin grădinĭ.

— Parĭ a avea aerul îngrijit? ḑise Ludovic.

Corsarul avea uă umbră de întristare și de neliniște pe fruntea sa.

— Scumpul meŭ; ḑise încet junele luĭ Ludovic, sunt umilit.

— Și de ce?

— De neputința mea.

— Explică-te.

Paolo urmă și maĭ încet:

— Acest hebreŭ, ḑise ellŭ, ne strivește.

»Este stĕpânul nostru.

„Dumneḑeul nostru.

— Și ne face să simțim acésta! rĕspunse Ludovic.

— Ne promite viueța eternă!

— Nu prea.

„Promite a ne feri de bóle.

Déră nu ne va espune ellŭ la mórte, și acéstă mórte nu va sosi ea?

— Sigur că da.

„Urciorul merge la apă . . .

— . . . Pênă se sparge.

„Vom fi morțĭ.

Déră el va avea pe copiĭ noștri.

— Pe care 'ĭ devotăm sclavieĭ acestuĭ bătrên egoist.

Ludovic fini ḑicênd:

— In fond rolul nostru nu este nobil.

Şi Paolo cu un fior de mânie:

— Eĭ care visam libertatea!

— Eĭ care nu mĕ supuneam de cât mie.

„Să părăsim pre Hebeck."

Ludovic privea pre amicul său.

— Cum! dise ellă.

„Aĭ renunţa la protecţiunea luĭ?

— De ce nu?

— La deliciurile promise?

— Inĭ voi crea un alt paradis.

„Maĭ întâiu că un caicĭu de aur curat şi-o casă de mare, cate tot cuibu.

„Mie 'mĭ place să sbor liber.

— Şi juneţea care ne va conserva-o?

— Tóte etăţile îşi aŭ plăcerea lor.

„S'apoĭ ellă nu posedă încă secretul vieţeĭ eterne; nicĭ nu'l va afla.

„Vom fi traşĭ pe sfóră.

„Pentru că felul acesta de ómenĭ sunt toţĭ cam şireţĭ!

„Are cunoscinţe marĭ; a făcut minunĭ; dérĕ misterul vieţeĭ îĭ este inchis; şi trebue delirul geniuluĭ pentru ca să spere că va putea rupe sigiliul nestrămutat de pre cartea natureĭ.

— Aşa cred şi eŭ.

— Vom relua viaţa nóstră de corsarĭ, vom găsi tot-d'auna ore un frumos colţişor ca să ne repausăm de obosélile incercate lângă soţiele nóstre.

„India are locurĭ care să seménă cu acesta, vom face acolo palate.

„Nu vom putea să ne facem avere numaĭ noĭ prin noĭ?

„Cine ne va înpedeca de a nu ne face regĭ?

„Ş'apoĭ, ḑise Paolo, iubesc, ador pe acea fată pe care abia am vĕḑut'o.

— Şi eŭ asemenea, iubesc pre blondineta.

— Hebreul ne a dat să înţelegem că trebue să căutăm a merita pre ambele nóstre femeĭ.

„Ne veḑĭ tu înplinind fapte eroice ca să avem permisiunea de a îmbrăcişa pre cele ce iubim? ellŭ ne va dispensa mângâerile amoróse.

— Asta nu e nobil!

— Aşa déră, revoltă!

— Da, revoltă!

— Déră, prudenţă.

„Ellŭ ne ar sdrobi!

— Şi prefacere!

Ludovic reflectă.

— Bĕtrênul va veni în Alger, ḑise ellŭ; îllŭ vom prinde acolo, şi 'l vom sforţa să ne dea femeile nóstre.

— Ne am înţeles.

„Vom studia planul nostru.

— Sciĭ tu cea ce facem? ḑisse Paolo.

— Uă revoltă!

— Neapărat.

„Déră ce revoltă!

„Uă luptă sublimă!

„Duoĭ copiĭ fără experienţă contra unuĭ bĕtrên armat cu puterĭ teribile; asta este uă intreprindere nesocotită.

— Lupta demonilor contra luĭ Dumneḑeŭ.

„Vaĭ de infern"!

Ochiul luĭ Paolo schinteia:

— Infernul, fie! ḑise ellŭ.

„Admir maĭ mult pre Satan cădut, de cât pre Iehova în pecióre; aşĭ prefera maĭ bine sĕ fiŭ cellŭ învins, neatins în demnitatea sa, superb în cădere, de cât învingător, neputincios în triumf de a obţine supunerea adversaruluĭ sĕŭ.

„Resbunarea luĭ Satan, — bucuria eternă care 'lŭ consolă şi 'lŭ măreşce, — este nobleţa revolteĭ, şi admirabilulŭ refusŭ de a se pleca sub jughulŭ impusŭ."

Ludovic sări de gătulŭ amiculuĭ seŭ.

Ellŭ era electrisatŭ.

— Tu escĭ frumosŭ şi mare! iĭ disse ellŭ.

Schimbară uă îmbrăţişare amicală.

Iacob apăru,

Eĭ se stăpăniră.

Hebreulŭ iĭ sondă cu privirea.

Ludovicŭ plecă ochiĭ.

Paolo suferi încercarea.

Iacob simţi în ochiĭ luĭ Paolo uă fermetate neaşteptată; ellŭ tresări.

— Déră ce aveţĭ voĭ? întrebă ellŭ.

Paolo rĕspunse rece:

— Ludovic mĕ îmbrăcişa.

— Pentru ce?

— Intr'un acces idiot.

— Idiot!

— Da, idiot.

„Imĭ mărturisea că ar iubi pre femeea mea; 'ĭ am rĕspuns că, fără prejudiciŭ, preferândulŭ pre dênsul companionul meŭ, tutulor femeilor din lume, nu mĕ supĕr de acéstă declaraţie, ne cum să fiŭ gelos.

Ludovic se prefăcu că era ambarasat.

Minţĭ, Paolo! dise hebreul.

„Minţĭ, sermane copil“.

Paolo să temea ca bĕtrênul să nu fie ghicit.

Déră hebreul se încela, cu tóte că simţea că junele îĭ ascundea adevĕrul.

— Tu credĭ că escĭ franc! dise ellŭ.

„Te minţĭ chiar pre tine.

»Escĭ gelos.

„Orgoliul te face ca să tăgăduescĭ.

„Déră ănima ta protestédă.“

Paolo se prefăcu; eĭ bine, da, dise ellŭ.

„Recunosc acésta.

„Inima mea, precum dicĭ se revoltă; déră femeea este inferioră bărbatuluĭ.

»Ş'apoĭ un amic este maĭ precios de cât uă metresă.

»Cine-va nu trebue să nenorocéscă pe companionul sĕŭ, printr'uă gelosie nerodă.

»Chiar când femeea va fi a mea, voesc, voesc să fie şi a luĭ Ludovic.

Hebreul dâmbi.

— Cum voeştĭ! dise ellŭ.

»Aĭ un caracter de fer.

»In etate de şépte-spre-dece anĭ nu te aş fi credut capabil de a stăpâni ast-fel prejudecările neghióbe.

„Veĭ merge departe, Paolo.

„Déră veniţĭ amêndoĭ.

— Unde ne ducĭ tu?

— Pe pămênt!

— Adevĕrat!

»Ce fantasie!“

— Trebue să simţiţĭ urâtul vieţeĭ reale pentru ca să preţuiţĭ vieţiĭ uimitóre ce gustaţĭ aicĭ.

„Voesc să exaltes facultăţile vóstre.

„Imĭ trebue duoĭ copiĭ frumoşĭ.“

Paolo simţi un fulger de mânie.

Era ofensat de acéstă prosă, de acéstă dispunere asupra persóneĭ şi chiar asupra generaţiuneĭ selle.

Hebreul nu observă.

Ludovic se prefăcu asemenea.

Rêsul era eftin la dênsul.

Amăgea pre acest monstru printr'uă neîngrijare aparentă.

Iacob cum se întêmplă adese-orĭ ómenilor marĭ, rĕtăcea credênduse prea sus.

Ellŭ nu credea că duoĭ copiĭ să fie capabilĭ de a 'l juca pre degete, sĕ scia atêt de superior lor, în cât în dispreciul sĕŭ nu bănuia nimic.

Li se puseră capişóne în cap şi fură conduşĭ pre pămênt, ridicaţĭ pe maharale şi preumblaţĭ în timp de uă oră.

Atuncĭ li se permise de a vedea.

Vălurile de lênă fură deslegate, şi vederea lor se adênci în spaciu.

Sórele li se păru palid.

Pĕmêntul odios.

Sahara, desértă şi pustie, era în adevĕr infernul comparat cu paradisul din care eşiră.

Tóte eraŭ descolorate.

Fură coprinşĭ de uă tristeţă nespusă; fărĕ voe simţiră un dor nespus.

Iacob urmărea impresiunile lor şi rênjea vĕdênduĭ atêt de posomorâţĭ.

— Aide! dise ellŭ.

»Alungaţĭ acéstă întristare.

»Fericirea va reveni.

— Maestre, zise Ludovic, mi se pare că o să petrecem momente crude.

«Când vom părăsi orașul 150 ca să'și recunoască cercheo, vom îndura mii de torture.

«Vom fi ca exilați.

— Și cei cu colți de pământ vi se va părea un loc de exil; aceasta e și vreme.

«Ordinele mele vor fi executate cu punctualitate.

«Veți putea spune cei de câte ori veți voi cuvântul de liberă trecere.

„Sesam, deschide-te?»

„Căci poarta va rămânea închisă dacă n'ați fi acompaniați de voi; vă țiu bine, credeți-mă?»

Jenii plecară capul.

Erau cei subjugați.

Iacob îi târa prin Sahara, săturându-i de urât, râzând cu ironie, tartarindul.

Îi lăsa să le fie foame și sete.

Îi desgusta de lucruri reale.

Îngrețați cu amor acea lume artificiale ce părăsiseră, uitară chiar destinațiunea lor.

Mândri dimineața, erau obosiți seara; nu se mai gândeau la revoltă.

Iacob încerca să răcească energia lor, în vasul stăpânului privirea furiei.

Se simțeau sclavi.

Sclavi pentru tot-d'auna.

Când apunea soarele erau așa de obosiți, în cât nu mai răspundeau ironiilor lui Iacob; erau ca copiii plouați, cu ochiul stins și fruntea îngrijată.

— Văd, zise Iacob, că încercarea a durat destul; ne vom întoarce, nu este așa?

— Da! rĕspunseră eĭ.

»Cât maĭ curênd.

Eĭ îşĭ întinseră gâtul spre capişon.

Un hebreŭ înnaintă şi le înveli facia.

Trecu uă oră de călătorie, în fine caravana se opri

Ca şi la prima dată terêmul se afundă; ca şi întâĭ, junii sosiră într'uă stradă mică unde li se deslegară capişónele.

Déră Aurelia părea incendiată.

Luminĭ rosietice şi sinistre se înnălţaŭ d'asupra bolţilor imense.

Ar fi ḑis cine-va că sunt focurĭ de cuptóre.

Când deteră în strada cea laltă, exclamară un ţipăt de admirare.

Nicĭ uă dată nu vĕḑuseră asemenea iluminaţiă; palatele schinteiaŭ.

Străbăteaŭ strada sub uă plóie de artificiĭ, realisând tóte fantasiile, uimind sufletul maĭ mult de cât vederea vorbind maĭ mult spirituluĭ de cât animeĭ.

Nicĭ un condeiŭ omenesc nu ar putea descri varietatea splendorilor focurilor rĕspândite.

Paolo îşĭ mărturisea că imaginaţiunea sa nu le ar fi putut concepe.

— Escĭ un fermecător! ḑise ellŭ luĭ Iacob.

— Ce este acésta? întrebă hebreul.

„Nimic.

„Jucându-mĕ, am descoperit ceva maĭ bun de cât prafu de puşcă, maĭ bun de cât meschinele nóstre combinărĭ de artificiĭ. ,

»Am un metal (1) care întrece cu mult puciósa

---

1) Acest metal, aflat în Aurelia de misiunea francesă, este magnesium se cunósce puterea sa luminătória.

phosphorul, pilitura de fer şi de aramă de care se servă artificieriĭ noştri.

„Am făcut miĭ de micĭ descoperirĭ pe care nu le căutam, şi de care useḑ când este vorba de a da serbărĭ óspeţilor meĭ.

„In ḑiua triumfuluĭ vostru, când Aurelia, populată cu şése-sute de miĭ de ómenĭ, vĕ va acclama, când voĭ veni să vĕ priivesc sub arcurĭ de triumf, când voĭ serba intórcerea generalilor meĭ invingĕtorĭ, veţĭ vedea serbărĭ maĭ grandióse, gigantice.

„Acésta nu este nimic.

— Tu aĭ déră intenţiunea să populeḑĭ acest oraş? întrebà Paolo.

— Da.

»Voĭ face dintr'ênsul un adevĕrat oraş ceresc, elŭ va fi realisarea paradisuluĭ musulman.“

In fine sosiră.

Sclavele aşteptaŭ.

Paolo şi Ludovic îşĭ luară ca şi în ajun baia lor, şi făcură acea toaletă scrupulósă care iĭ transformase; déră ea avea alt scop.

Nu maĭ trebuiaŭ să amórtă.

Uă serbare iĭ aştepta.

Serbare cum Luccullus nu dase nicĭ uă dată.

Turme de sclavĭ.

Paturĭ de purpură.

Guerlande de florĭ.

Serviciŭ de aur şi de petre scumpe.

Tăvĭ de nevrit.

Pahare de cristal de munte.

Cascade de vase de porcelan de China; diamante grămădite în centrul meseĭ, coliere de mărgăritare încongiurând buchetele de florĭ de prin coşuleţe.

Un lux fabulos-

Bucate rare ca în timpiĭ Romanilor gurmanḑĭ, care puneaŭ lumea amanet, pentru un prânḑ dat impăraţilor şi stăpânilor lor.

Cuiburĭ de rondunele.

Friptură de gândacĭ de palmier.

Şiopârle de Sudan sacharisite.

Creerĭ de bróscă ţestósă.

Păstrăvĭ, crescutĭ în lacurile Aureliei.

Ananas.

Banane.

Fragĭ de mărime exstra-ordinară.

Cocose de dromader.

Vinurĭ fine servite in amphore.

Cupe săpate de dalta artiştilor grecĭ.

Ciprul, Falerno pentru antichitate, fabricat pe loc în modul de pe atuncĭ.

Vinurile moderne cele maĭ renumite.

Concert şi danţurĭ, danţurĭ impudice şi musică inbătătóre

Ludovic încercă să vorbéscă.

Déră imposibil.

Cuvintele mureaŭ pe buḑele sale.

Tóte simţurile eraŭ amorţite.

Acea carne delicată, acelle vinurĭ alesse, acelle droiurĭ de sclave desbrăcate, sunetile măgulitóre, atmosfera încărcată de profumurĭ voluptóse, tóte acestea ameţeaŭ şi îmbătaŭ.

Nicĭ uă jenă.

Nimic de lipsă.

Nimic din neghióbele prânḑurĭ alle Europeĭ.

Serviciul se făcea de copiĭ tăcuţĭ, sprintenĭ ca căpriórele.

Cafeua fu servită

Moca curată.

Liquor ambrat, cafea Orientale, nectar care nu se uită nicĭ uă dată, isvorul atêtor ore delicióse, când óre Europa te va cunóşte ca?

Sclavele aduseră nerghilele, cărbunĭ de cedru aprinseră tutunul portocaliŭ, şi conmesenii fumară incongiurânduse de un nuor semi-transparinte.

Remaseră mult timp ast-fel.

Dormitand, jumătate aeve, vĕḑênd trecênd in guirlande baccante urmărite de faonĭ; dorinţa incolţită într'ênsul creştea puţin câte puţin; canticele deveniră maĭ viuĭ; lampele se stinseră; aerul se purifică.

Amorţéla se risipi.

Dorinţa simţurilor deveni dorinţă de spirit

Imaginele fidanţatelor lor să desemnară maĭ curat în memoria junilor.

Sclavele le udară mânile, peciórele, fruntea şi craniul cu apă parfumată; memoria lor se limpeḑi.

Se sculară de la masă.

Iacob le ḑêmbi.

— Mergeţĭ! ḑise ellŭ.

»Este ora . . . «

Câte uă sclavă luă pre fie-care de mână şi 'ĭ conduseră in direcţiunĭ diferite

Amorurĭ blonde.

Ludovic intră intr'un budoar jumĕtate luminat; un alcov garnisea fundul.

Vĕḑu uă formă femeiască, culcată pe un pat; uă lampă ardea tremurând.

Totul respira voluptatea în acest colţ încântător; mic, semĕna a cuibuleţ.

Junele simţea că anima 'ĭ palpita.

Nu cuteḑa să înnaiteḑe.

Juna fată auḑi sgomotul respiraţiuneĭ sele agitate şi se ridică tot-d'odată.

Dete un ţipăt uşor.

Ludovic nu scia ce să ḑică.

Ea veni la dânsul.

Avea acel umblet nepăsător, cadentat care se póte numi un rhytmu.

Rochia eĭ de lână albă unda, desemnând şi ascunḑând tot-d'odată formele mlĕdióse, alle căror conture se perdeaŭ prin încreţiturĭ.

Capul avea uă dulcéţă de expresiune nedescrisă; ochiĭ albastri ca azurul se perdeaŭ sub genele catifelate; marĭ deschisĭ câte uă dată, păreaŭ a reflecta uă tandreţă nefinită.

Nicĭ uă dată faciă de femee nu exprimă maĭ bine amorul repede, amorul care să dă, amorul care astéptă totul dela bărbat şi se lasă a se legăna de mângâerĭ, amorul blond înfine care face ca femeea, cu corpul şi sufletul, sĕ vibreḑe sub suflarea amantuluĭ ca harpa eoliană de suflarea zephyruluĭ.

In ea totul era armonie.

Nici uă falşetate.

Singur numaĭ sênul indiscret, protestă contra aceste̍ĭ puritățĭ, aprinḑênd imaginaţiunea amantuluĭ amroţit prin contemplarea artistuluĭ.

Ellŭ se afla acolo, nemişcat, sfâşiat de dorinţe înfocât ţintă de necontoşare, balansând încă între respec-ţi ce impune un cap de operă, — ba chiar viu! — şi pasiunea clocotitoare ca lespiră.

Ea veni la dânsul, graţioasă, zâmbindă, înclinată, vo-luptoasă, deja subjugată.

Umbla cu bebelele ce înotă (în modul femeilor a-nile).

— Bine ai venit! îi zise ea, scumpul meu senior şi dulcele meu stăpân.

„Aştept de atâta timp, în cât disperam!

Ea îi luă mâna şi 'i o sărută,

— Mă temeam, zise ea, că vei fi zăbovit; că la şi uni.

Şi adăugă cu cocheţie,

— Tu eşti frumos.

Şi pare frumos.

Dorind aceasta implora cu privirea o sărutare.

Ludovic o cuprinse în braţele sale.

— Păgâne! zise ea.

„Regretam haremul părintesc.

„Nu ştiam ce noroc îmi va fi dat de acest bărbat ce m'a furat.

„Dară sunt prea fericită.

„Şi te iubesc… o! te iubesc!..”

Ea îi petrecuse după gât braţul ei nud, îşi rezimase faţa pe umeri lui, sub creţurile stofei. Ludovic simţea pieptul palpitândă de amoreţ ală sa braţ, însă, tare, nimicitor ca fulgerul . . .

O rodea cu sărutările sale focoase.

O inunda cu îmbrăţişerile sale nebunatice.

Ea se simţea moleşită în braţele acestui bărbat mai şi sălbatec în avântul său.

Nicĭ o dată vre uă femee nu avu maĭ frumósă nópte de nuntă.. ..

Amorurĭ brune,

Paolo, nu departe de eĭ, intră assemenea intr'uă retragere incântătóre unde erea aşteptat.

In meḑi-locul florilor rĕspândite pe covóre, inguirlandate dela unul până la altul şi care inbalsamau aerul formând un decor strălucit, uă jună femee se legăna rêḑênd pre un hamac mişcat nebunatecŭ.

De uă cam dată Paolo nu vĕḑu de cât pĕrul eĭ negru strălucitor care sbura în vênt şi biciuia aerul ca şerpi când se jócă pre nisipul arḑĕtăr.

Ellŭ fu uimit.

Coafura este una din celle maĭ frumóse avuţiĭ alle femeeĭ; este perfecţiunea frumuseţeĭ.

Pĕrul este pentru corp cea ce pânḑa este pentru navă; este aripa dată pasiuneĭ.

Dat sĕrutărilor amantuluĭ, ellŭ se ridică, se miscă, să deslégă, înnótă; şi când capul uşor se dă pe spate, evitând sĕrutările ce le doresce maĭ înfocate, când corpul se dă înnapoĭ pentru ca înbrăţişarea să atingă maĭ bine talia, când ochiĭ strelucesc de lumina sufietuluĭ, pĕrul pare a se ambarasa asemenea, şi fie-care buclă pare uă flacără ce ţêşneşte din creerĭ inflăcăraţĭ.

Juna copilă, auḑind pre Paolo umblând, dete un ţipĕt uşor, şi sĕri repede pe covor; ellŭ nu putu vedea nimic din formele eĭ acoperite cu mantia eĭ de mĕtase négră.

Déră, cu un gest, ea rĕspinse tesaurele selle peste umerĭ; şi se arĕtă superbă.

Avea uă frunte mare, energică, putinte, uă frunte de geniu.

Ochiĭ ereaŭ fulgerĕtorĭ, negri, marĭ încât păreau a eclipsa tótă facia.

Tóte la acéstă copilă brună ereaŭ contraste picante, loviri neprevĕḑute, de un effect putinte, cuteḑărĭ de expresiune măreţe.

Déră şi tóte eraŭ fine.

Desemnul soldurilor, allŭ gâtuluĭ, umerilor, aveaŭ pre lângă óre-care cuteḑărĭ, şi delicateţe allese, gropiţe semănate cu abondenţă daŭ svelteţe neaşteptate curbelor avute.

Ş'apoĭ bărbia, peţiorul, mâna de uă eleganţă şi de micşorime necreḑută, inpodobeaŭ bustul răpind ochiĭ prin capriciul sĕŭ.

Era într'un cuvênt, typul pasiuneĭ energice, viguróse, rafinate, focóse şi ne potolite.

Paolo, immobil, admira.

Ea nu 'l ascepta.

Un moment mută, inmărmurită, priivirea i se aprinse tot-d'odată şi ea strigă:

— Este ellŭ!

»Da, este ellŭ.»

Şi repede, scóse din sânul eĭ uă mică miniatură.

Fără îndoială un portret allŭ luĭ Paolo dat de Iacob juneĭ fete.

— Este în adevĕr ellŭ! repetă ea.

Pe urmă aruncând departe miniatura, dintr'uă săritură se află în bracele selle.

Nu se afla nicĭ un pat.

Vijelia pasiuneĭ lor se desfăşura pe covórele moĭ ale alcovuluĭ.

Ca uraganul se încercaŭ a se sdrobi unul de altul...

Blestem!

In timp de treĭ ḑille juni lăsaţĭ absolut în voia lor, nu vĕḑură pe Iacob.

In timp de treĭ ḑille, se iubiră nebuneşte, isolânduse, căutând colţurile solitare alle parcurilor, petrecând, nopţĭ delicióse.

Nu se întâlniră nicĭ uă dată.

In fine, în diminéţa ḑileĭ a patra, se deşteptară şi se aflară despărţiţĭ.

In locul mulatrelor care 'ĭ servéŭ de ordinar, Paolo şi Ludovic vĕḑură la căpătâiul lor câte un arab cu facia sĕlbatică.

Presimţiră uă nenorocire.

Arabi le ḑiseră:

— Iacob aşteptă.

„Veniţĭ.»

Şi juni fură conduşĭ la bătrên.

Acesta. cu bĕtrênul sĕŭ câne care pĕrea întinerit, ĭĭ primi intr'un salon strĕlucit.

A! esclamă ellŭ sardonic.

»Iată-vĕ!

„A trebuit să vĕ aduc pentru ca sĕ vĕ vĕd; în treĭ ḑile de fericire, nicĭ unul nicĭ altul n'a putut fura un minut amoruluĭ, ca sĕ 'l consacreḑe amicieĭ recunoscĕtóre; nu v'aţĭ amintit nicĭ un moment că fericirea este opera bĕtrênuluĭ Iacob.

»Este mare ingratitudine, déră nu mă mir.»

Juniĭ simţiră dreptatea imputăreĭ şi plecară capul.

— Aide! ḑise Iacob.

„La masă!

»Voesc să vĕ daŭ un dejun de adieu.

— De adieu? întrebă Ludovic.

— Tu plecĭ déră? întrerupse Paolo.

Nicĭ unuia nicĭ celuĭ-alt nu 'ĭ trecea prin minte, că Iacob putea remâne şi eĭ să plece; cine-va se deprinde repede cu plăcerea şi bucuriile pasiuneĭ.

Iacob ḑêmbi fără să rĕspundă.

— Tu ne părăseştĭ? întrebă Paolo.

— Sĕ dejunăm! ḑise hebreul.

„Vom vorbi dupĕ masă.“

Un nor trecu preste fruntea junilor; simţeaŭ viclenia luĭ Iacob.

Ce surprisă prepara ellŭ?

Bătrênul se sculă, se reḑimă de uă copilă adorabilă ce se afla lângă dênsul şi se îndreptă spre sala de mâncare cunoscută de aventurierĭ.

Eĭ urmară.

Un dejun prea simplu fu servit.

Şeḑură pe scaune, în loc de a se culca.

Iacob părea a se bucura de mirarea corsarilor care se aşteptaŭ la un dejun luxuos.

— Luxul, ḑise ellŭ, este prea periculos, când devine fondul deprinderilor.

„Este bine de a se întórce cine-va periodic, la regulele cumpătăreĭ şi abţinereĭ.

„Voescĭ linte, fiiul meŭ?

Iacob se adresă către Paolo.

Junele sbârci sprâncenele.

— Facĭ rĕŭ de despreciuescĭ acéstă mâncare modestă; ḑise hebreul; Esau, strĕmoşul meŭ, 'şĭ a vêndut dreptul sĕŭ de primogenitate pentru dênsa.

— Iacob, dise ellŭ, te înţeleg.

»Tu ne gonescĭ d'aicĭ.»

Corsarul devenise palid ca mórtea.

— Da! dise hebreul.

»Vĕ gonescŭ.

— Ne mĕsurĭ, fericirea cu uă mână avară, dise junele cu amĕrăciune.

»Maĭ mult, ne tratedĭ ca pe vagabondĭ.

„Ce însemnédă acéstă gustare comediósă pe care chiar un Beduin ar găsi-o pre săracă.

„Ce însemnédă acest ton ironic ce 'ţĭ cĭ în facia nóstră ?

»Poteai întrebuinţa marinimie şi delicateţă în procedările telle cu noĭ.

„Nu întrebuinţedĭ decât bĕtae de joc, de care te plângŭ.“

Iacob deveni serios.

— Paolo dise ellŭ, ca şi voĭ, plec şi eŭ.

»Părăsesc Aurelia.

»'Ţĭ am spus, că acest oraş este periculos.

„Ellŭ denervédă caracterele celle marĭ tarĭ, mă tem de uă şedere prelungită.

»Nu şed nicĭ uă dată maĭ mult de cincĭ dile aicĭ.

„Astă-dĭ, diminéţa dilleĭ a şésa, nu fac de cât uă gustare simplă, pentru că 'mĭ am jurat, de a nu mĕ da nicĭ uă dată maĭ mult de cât cincĭ dille la vieţia poetică ce se usédă aicĭ.

„Iată metresa mea.

„Ea este frumósă de uă frumuseţe necomparabilă.

»Voĭ fi destul de forte pentru ca să o părăsesc fără uă ultimă mângâere, fără uă sĕrutare.

Voĭ urma ast-fel până când voĭ afla secretul imortalităţeĭ şi allŭ juneţeĭ eterne.

»Până atuncĭ, trebue să lucreḑ cu energie şi, o repet, mĕ tem de deliciurile Aurelieĭ, precum Anibal ar fi trebuit sĕ se témă de deliciurile Capueĭ.

»Află că părintele meŭ, s'a lăsat să fie târât de un amor nesocotit care 'l a depărtat della scopul sĕŭ, şi că a murit idiot.“

Deveni iarăşĭ sarcastic şi repetă.

— Mănâncă iute, Paolo.

Corsarul schimbă uă privire cu Ludovic şi întrebă.

— Cellŭ puţin ne veĭ lăsa să îmbrăţişem pe sociele nóstre?

— Nu! rĕspunse hebreul.

— De ce?

Iacob urmă cu uă voce sonoră şi solemnă:

— Pentru că gonind pe cine-va nu maĭ trebuesc asemenea ceremoniĭ copilul meŭ.

»Te despreciuesc.

„Cât pentru secul de frances, arată pe Ludovic, — illŭ scârbesc.

Juniĭ se priviră inspăimântaţĭ.

— Da! repetă Iacob.

„Vĕ gonesc.

»Aţĭ complotat uă revoltă.

„Nu tăgăduiţĭ...

„Sunt sigur.

„Când v'am resuit pe suprafacia pământuluĭ, am făcuto ca să vĕ readuc la supunere.

„Am reuşit.

„Abia eşiţĭ din Aurelia aţĭ simţit trebuinţa de a vĕ reintórce.

„V'aţĭ căit.

„Déră nu 'mĭ trebuesc căinţe inspirate de simţimente înjositóre.

„Mergeţĭ, am deja voĭ cea ce îmĭ trebue: duoĭ copiĭ din care voĭ face ómeniĭ ce voesc.

„Voĭ nu sunteţĭ de cât ﬁinţe incomplecte, plinĭ încă de fermente rele, de germenĭ vicioşĭ.

„Precum cine-va espune aurul impur foculuĭ fólelor pentru a 'l puriﬁca tot ast-fel am şi expus elementele care vĕ constitue foculuĭ amoruluĭ.

»Sper că încercarea va reuşi

„Sper că aurul se va ivi curat fără aliagiŭ, ast-fel precum îmĭ trebue.

„Şi acum, mâncaţĭ, mâncaţĭ linte!

„Aveţĭ patru-ḑecĭ de leghe de făcut până la Laghuat unde voĭ ordona să fiţĭ conduşĭ.“

Paolo era încremenit.

Ludovic era turbat de supĕrare.

Amênduoĭ dejunară în tăcere.

Dupĕ dejun, Iacob iĭ concediă cu gestul, şi vĕḑênd că voesc să vorbéscă, le opri cu uă privire cuvêntul pe buḑe: se depărtară.

La uşa saleĭ, aﬂară duoĭ conductorĭ care puseră mâna pe dênşi.

Invólaţĭ, luaţĭ de mână, conduşĭ afară din palat, ridicaţĭ pe maharale, fură ridicaţĭ pe suprafaciă şi conduşĭ spre oraşul Laghuat.

Dumneḑeŭ scie ce reﬂessiunĭ îşĭ făceaŭ pe drum.

Epistola.

Uă lună în urmă, ambi corsarĭ şi Vandramin se preumblaŭ în portul Algeruluĭ unde sosiseră.

Vaporul ce comandară nu maĭ era în port; se spuse luĭ Paolo, cŏ în urma unuĭ ordin subsemnat de dênsul, locotenentul comandant in lipsa sa a plecat cu nava fŏră a spune unde.

Un ordin special, priivind pe Vandramin, aŭ fost dat acestuia, ordonânduĭ de a se duce la Tenez unde nu află pe nimenĭ şi de unde se întórse.

Juni convorbiră.

— Scumpul meŭ, ḑise Paolo, acest hebreŭ ne a jucat pe degete; déră a avut şi dreptate.

»Noĭ nu ne am ţinut de cuvênt.

»Ellŭ ne propusese un têrg.

»'Şĭ a ţinut angajamentul.

„De ce n'am ţinut şi noĭ pe allŭ nostru?

— Este un scelerat! rĕspunse Ludovic cu supărare. Ar fi trebuit sĕ ne lase cellŭ puţin vaporul!

— Mi să pare din contra că a fost prea generos lăsândune capetile pe umerĭ.

„In locul seŭ, ne 'aşĭ fi pedepsit cu mórte.“

Ludovic dete din umerĭ.

Vandramin cugeta.

Pus în currentul aventureĭ, prinse uă ură nespusă pe Hebreŭ.

— Numaĭ să daŭ ochĭ cu dênsul! ḑise ellŭ.

„Nicĭ uă dată uă bucătărésă nu va fi sugrumat un puĭ de găină maĭ frumos de cum illŭ voĭ sugruma eŭ.

— Să nu facĭ acésta! ḑise Paolo.

— Cum! strigă Ludovic furios.

„Oprescĭ chiar resbunarea!“

Corsarul privi mult pe companionul sĕŭ.

— Scumpul meŭ, ḑise ellŭ, cunosc că suntem culpabilĭ în facia hebreuluĭ!

»Nesocotit cine ar nega-o.

»Déră acest om ne a declarat resbel, déră ellŭ ne a umilit, 'şĭ a rîs de noĭ!

„'Mĭ a oprit femea, ce voesc, pe care voĭ avea-o, pentru care aşĭ da tot.

„Avem să'ĭ hrăpim duoĭ copiĭ.

„Avem să reconstituim Aurelia şi să ne substituim acolo hebreuluĭ.

»Déră corsarul blond e prea mándru ca să lase nepedepsită uă insultă.

»Pentru tóte acestea, şi voind să pun mâna pe Iacob, voindumĭ metresa, voind uă rĕsbunare mare şi splendidă, repet că pentru tóte acestea opresc pe Vandramin de a atinge hebreul fără ordinul meŭ.

— Aşa maĭ viĭ d'acasă! strigă Ludovic.

„Déră credĭ tu că veĭ reuşi?

— Nu sciŭ dacă succesul va incorona sforţările gigantice ce voĭ întrebuinţa.

»Scopul este imens.

„Cea ce sciŭ; este că vom face lucrurĭ marĭ.

— N'avem medilócea marĭ.

— Chiar dacă n'am avea nicĭ un budju (uă para) tot n'am trebui să disperăm.

»Tu Ludovic sci cum iaŭ cŭ navele; trebue să'ţĭ aducĭ aminte.

Junele deveni palid.

De şi nu spusese nicĭ uă dată modul cum luase brikul pe care era ucenic, Paolo lăsă a se înţelege prin gestul seŭ că se jucase uă dramă înfiorătóre pre valurĭ lăsânduĭ suvenirĭ oribile.

Paolo, vorbea cu nepăsare de acéstă aventură unde cu tóte acestea trebue să fie jucat primul rol.

— Vom reîncepe ḑise ellŭ.

„Déră noĭ avem cu ce închiria uă navă frumósă; n'am depus eŭ la Huseim-Bei maĭ mult de uă jumĕtate milion în aur, care este proprietatea mea?

»Cu acéstă sumă voĭ obţine un vas uşor şi bine armat.

— Vom reîncepe pirateria?

— Negreşi.

»Trebue să căscigăm vre uă două-ḑecĭ de milióne; să devenim putinţĭ şi avuţĭ.

»Atuncĭ vom începe lupta contra acestuĭ bătrên vrăjitor, şi vom învinge.»

Şi adăogă:

— Imĭ va fi cu greŭ să aştept!

„Tremur de turbare gêndind la acea femee care 'mĭ a dat în timp de treĭ ḑile îmbătărĭ necunoscute.

»Aşĭ voi-o . . . numaĭ de cât.

„Déră voĭ sci să fiŭ pacient

— Ne vom consola, ḑise Ludovic.

»Pretutindenĭ sunt fete frumóse.

— Pentru mine nu! ḑise Paolo.

»Numaĭ două femeĭ ar maĭ fi putut face să'm bată inima cu violinţă.

»Una este Noemi.

»Este urâtă de spaimă.

„Cea altă este Marchisa Desenzano.

„Este mórtă.

O! pe aceea, o iubeam. . . atêt. . . maĭ mult de cât pre acea princesă misteriósă din Aurelia.

„Dacă ar trăi. . . aşĭ uita tot.»

Paolo era emoţionat.

— Era dînsa fórte frumósă? întrebă Ludovic.

— Era frumósă, ardinte și adorabilă cât și cea laltă, respunse corsarul.

„Déră avea un spirit înfăţit, superior celor lalte femei.

„Pre lângă amore, simţiam pentru dînsa și veneraţiune, respect și stimă.

„Mi era maestră.

„Soră.

„Mamă.

„Tóte afecţiunile se contopiseră pentru dînsa într'una singură, mare și forte, a tot putinte.

„Déră ea a perit. . .

Și Paolo sterse uă lacrimă.

Pre când fară, un arab se apropie de dînsul, ca chiar acela care cât-va timp 'nainte, îi adusese un mesagiŭ de la Iacob și Noemi.

— Seniore! dise elŭ atingând umerul corsarului, care vorbea cu facia spre mare, reţinându-se de doi.

Paolo se întórse.

Vědênd arabul, își schimbă culórea; prevedea ceva important.

— Pentru tine! dise sclavul.

Îi întinse uă scrisóre.

Uă bijuterie de scrisóre.

Era închisă într'un cuvert de mătasă, brodat minunat de mână de femee.

Respândea parfumuri fragede; învăluind aerul prin forma sa cochetă.

— De sigur, de la Noemi! dise Paolo.

„Sérmana copilă!

„Sigur că dorește să mě vadă.»

Junele rupse sigiliulŭ de care eraŭ lipite colţurile panglicelor cu care era legat cuvertul.

Scóse un pergament.

— Este de la ea! ḑise ellŭ.

Şi citi uă scrisóre care în stil n'ar fi putut fi intrecută nicĭ de uă Parisiană.

Precum spusese Iacob, ea adora romanţele nóstre Francese, şi le citea cu pasiune.

Se va vedea dupĕ phraseologiă.

»Scump adorat,

„Sunt urêtă!

»Este óre vina mea?

»Nu sunt culpabilă de cât de amor pré mare; te am vĕḑut şi anima mea a săltat spre tine.

„Nu voesc să 'ţĭ cer cea ce nu 'mĭ aĭ putea da, sĕrmanul meŭ angel.

»Urêtă, mĕ resemneḑ a nu maĭ fi metresa ta, şi 'ţĭ daŭ libertatea de a fi allŭ altora.

„Déră este óre pretenţiune prea mare de a te ruga in genunchĭ, să 'mĭ acorḑĭ uă întrevedere.

„Sĕ te revĕd.

„Sĕ lipesc buḑele mele de mâna ta . . .

„Sĕ te aud vorbind . .

„Sĕ mă légăn în ilusiunĭ . . .

„Acésta este tot ce imploră Noemi a ta.

„Dacă nu te aĭ anuiat prea mult lêngă uă jună care a căuta de a fi de spirit, veĭ veni.

„O! voĭ fi cu minte, fórte neambiţiósă, şi voĭ sci să mulţumesc de ostenélă.

„Ş'apoĭ amicul meŭ îţĭ voĭ cruţa desgustul de a 'mĭ dea facia, care fusese frumósă, şi care este oribilă; 'mĭ voĭ părăsi masca.

„Te accept.
„Vino . . . te conjur.

„Noemi!"

— Sărmana copilă! ḑise Paolo.

Fruntea din urmă [illegible]

— Să se sinucidă!

„Mě duc la dânsa."

Se adresă arabului.

— Iată un ducat pentru tine.

„Mergi înaintea mea.

„Vei spune Noemiei că vin îndată."

Paolo ḑise în urmă lui Vandramin:

— Tu, du-te la cafeneaua noastră.

„Anunţă că recrutez un echipagiu de voinici, n'am trebuinţă de cât [illegible] curagioşi.

„Tu Ludovic, du-te la Bianca.

„Anunţă'i sosirea mea.

„Păstrează tăcere asupra proiectelor nóstre.

„Cere'i doue mii de franci pentru primele nóstre cheltueli, şi aşteptaţi-mě de séră aici.

— Vei şedea tótă ḑiua la dânsa?

— Negreşit.

„M'a iubit prea mult!

„Îi datoresc atâta lucru.

— Eşci o inimă de aur! ḑise Ludovic.

„Pe de séră."

Acest Ludovic era un june cinstit.

Era atins de fapta lui Paolo, încât nu apucase să facă ḑece paşi când se întórse şi strigă lui Paolo:

— Petrecere bună!

Paolo ridică din umeri şi plecă.

Corsarul se îndreptă spre mica căsuţă unde, Noemi îl primise odinióră ca amant.

La pórtă, găsi pe aceaşĭ bĕtrênă, care 'l introduse misterios.

Junele nu se preocupă de mĕsurile luate de acéstă babă.

De ce avea ellŭ a se teme?

Dacă Iacob ar fi dorit mórtea sa, îĭ era fórte uşor în Aurelia.

Bătrêna introduse pe Puolo în aceaşĭ cameră întunecósă unde fusese deja admis.

Acelaşĭ întunerec ca şi întâia óră.

Ellŭ ḑâmbi.

— Sĕrmana fată! îşĭ ḑise în sine.

„Voesce să 'mĭ amintéscă un moment prea dulce."

Bĕtrêna se depărtă.

— Noemi! esclamă Paolo.

Simţi uă femee căḑênd în braciele selle şi care plângea de bucurie.

Fără voe, se cutremură simţind strêngerea pasionată a juneĭ fete.

Corpul îĭ era tot mlădios şi gracios, mângâerĭ de pisică, forme pronunciate, alle căror prestigiurĭ le simţea cu tótă intunecimea.

— Deja! ḑise ea.

„Dumneḑeul meŭ, cât escĭ de bun!"

Şi ḑicênd acestea îllŭ sfâşia prin sute de sărutărĭ.

Pe urmă îĭ scăpă din mânĭ repede.

Paolo auḑi un sgomăt de vestre, de lanţurĭ, de oblóne; elle sĕ deschiseră, lumina pătrunse în cameră.

Ea se aşeḑă la feréstră.

Dênsul, o privea din medilocul camereĭ.

Era mascată.

Déră ce taliă provocătóre, ce picior încântător, ce gêt de lebedă, ce pěr de ḑină . . .

Alergă să se arunce la genunchiĭ eĭ.

Simţi că privirea îllŭ consuma.

Luă mânile eĭ într'alle selle, şi le consuma la rondul sěŭ cu mângâerĭ.

Ea voi să se apere,

— Paolo, ḑise ea, escĭ prea bun pentru că aĭ venit, îţĭ mulţumesc din adâncul sufletuluĭ.

„Déră înceteḑă.

„Sě fim amicĭ.

„Tu nu maĭ poţĭ fi amantul meŭ.

„Scumpul meŭ angel nu reaprinde în peptul meŭ un foc care mă consumă şi mă sfâsie.

„Cruţă-mă.“

Avea în vocea eĭ amăgirĭ ce nu se pot descrie.

Ellŭ se turbura,

Preumbla privirile selle rětăcite de la buclele mătăsiĭ allŭ pěruluĭ negru până la umerĭ tentătorĭ, peptul rotund allŭ juneĭ fete.

In fine, ne maĭ putânduse stăpâni, sări ca un copil pe genunchiĭ eĭ şi 'ĭ coprinse gâtul.

Ḑicânduĭ încet:

— Sě ne maĭ iubim Noemi.

„Ce 'mĭ pasă de cap!

„Nu voesc de cât anima.“

Ea gâfăia auḑind rugămintea sa.

— Nu, ḑise Noemi repede.

„Nu anima fără de cap!

Şi 'şĭ smulse masca.

Paolo închise ochiĭ şi dete un ţipăt.

Ea remase mută.

In fine, sĕrmanul june să decisă a o privi, simţind că 'şĭ va perde ilusia.

Ridică ochiĭ asupra eĭ.

Ea îĭ ḑâmbea, maĭ frumósă de cât orĭ când.

Iacob îĭ redase frumuseţea.

Şi tótă séra, Ludovic, furios, treera cheul aşteptând pe Paolo care lipsi de la întâlnirea ce 'ĭ dase.

— Ce póte ellŭ face cu ciuma acea, murmura ellŭ aşteptând cu impacienţă.

Ce făcea. . . .

Viue.

Pre când Ludovic făcea să resune cheul de imprecaţiunĭ din causa ne venireĭ luĭ Paolo la întêlnire, un nuor de fum se ḑărea pe albastrul ceruluĭ.

Puţin câte puţin se desemna şi pe horizonte un punct negru, care se mărea repede.

— A! esclamă Ludovic.

»Un vapor!

»Desigur vre uă fregată francesă cari se apropie de port.“

Déră la spatele vaporuluĭ, apărură şi altele.

Se auḑi uă canonadă.

— Sĕ se întórcă óre din întâmplare bastimentul nostru?

In momentul acesta apăru Vandramin.

— Eĭ! ḑise ellŭ.

„Vaporul!

— Creḑĭ?

— La dracu!

Era în realitate, vaporul dat de hebreŭ luĭ Paolo.

Vandramin şi Ludovic se aruncară într'uă barcă, şi sburară în facia naveĭ ce sosea.

Fură ridicaţĭ pe bord.

— De unde veniţĭ? întrebă ellŭ pe locotenentul, asupra căruia în cualitate de allŭ 2-a căpitan avea deplină autoritate în lipsa amiculuĭ sĕŭ.

— Am dat un ocol.

— Căpitanul a dat ordin de a pleca la Stora, d'acolo la Tunis, ş'apoĭ să ne întórcem la Stora.

„Trebuiam să aşteptăm în acest din urmă oraş instrucţiunĭ nuoĭ.

„Sunt numaĭ treĭ ḑile de când Paolo ne a trimis uă scrisóre, ordonând de a ne întórce aicĭ.

— Să vedem scrisórea.

Locotenentul scóse din buḑunarul sĕŭ un pergament, pe care Ludovic vĕḑu sub-semnătura amiculuĭ sĕŭ imitată în perfecţiune.

— Minunat ḑise ellŭ.

»Iacob este un plastograph rutinat.»

Pe urmă adăogă:

— Se pare că ne înnapoiaḑă vaporul.

„Fórte mulţumesc!“

După acéstă observaţie se adresă echipagiuluĭ:

— Direcţiunea spre Alger.

Ua oră în urmă, sosiră la oraş, şi dupĕ cincĭ minute Paolo alergă pe bord.

Era turburat.

Nu dete luĭ Ludovic timpu de a 'ĭ explica prin ce seriĭ de falşificărĭ Iacob depărtase vaporul, reintorcêndul în urmă.

Ellŭ ţinea în mâinĭ un pachet de jurnale.

— Viŭ de la consulul Italieĭ, cu care sunt bine cunoscut după cum sciĭ.

»Curios de a afla ce se petrece în Neapole, am citit jurnalele italiane.

„Iată ce aflu!»

Şi junele arĕtă cu degetul luĭ Ludovic un articol, care citindul conţinea următórele:

»Poliţia Majestăţi Selle, de mult avisată de urmările secrete încercate de carbonarĭ, a descoperit şi a surprins în fine un complot odios.

„Era vorba de a revolta Neapolul, etc. etc.

„In capul revoluţionarilor se afla Mazzini care a reuşit de a scăpa.

»Déră s'a prins uă femee, care de cincĭ anĭ este şeful uneĭ societăţĭ secrete din celle maĭ periculóse; Marchisa de Desenzano se află în mânile carabinerilor regeluĭ; şi va fi trasfernată cu bună escortă la Neapole.

„Nimenĭ nu se îndoesce că procesul marchiseĭ va fi instruit de urgenţă.

»Se crede că condamnarea eĭ, care nu va putea fi alta de cât mórtea, va fi pronunciată cellŭ mult într'uă lună. . . .“

Urmaŭ reflexiunĭ nefinite asupra infamilor carbonariştĭ, care turburaŭ pacea regatuluĭ.

— Ḑiceaĭ că a murit? întrebă Ludovic.

— Veḑĭ bine că nu e mórtă.

»Mĕ vor fi amĕgit.

»In tóte acestea se află un mister straniŭ.

„O! scumpul meŭ, dacă va fi ea; dacă trăesce. . . dacă. . .»

Şi Paolo îşĭ acoperi facia aprinsă cu abmele mânĭ.

In fine, stĕpênindu-se, chemă pe officieri sĕĭ, şi dupĕ ce formară un cerc le ḑise:

— Mâne plecăm.

»Sĕ se încarce cărbunĭ cât se póte de mulţĭ, şi providiune de alimente pentru mult timp.

»Mâne la versatul ḑorilor, ridicăm ancora.

»Fie care la postul sĕŭ.„

Pe urmă adresânduse luĭ Vandramin:

— Peste treĭ ḑile, amice, veĭ îmbrăţişa pe părintele tĕŭ.

Mergem déră la Neapole?

— Da . . .

Gigantele plângea de bucurie.

Trecerea.

Vandramin exesutase ordinele luĭ Paolo.

Preumblânduse prin cafenelele maure, anunciase pe toţĭ marinari neangajaţĭ ce întâlnise, că corsarul blond, voesce să recruteḑe personal.

Sgomotul se rĕspêndi cu repeḑiciune prin tot oraşul, şi pentru că Vandramin anunciase că aştéptă pe recruţĭ chiar pe puntea naveĭ, pe la mediul nopteĭ, un droiŭ de aspiranţĭ se îndreptă spre cheŭ.

„Uă mulţimede spectatorĭ şi maĭ considerabilă îĭ urma.

Paolo trimisese Noemieĭ uă scrisóre pe care juna fată o priimi chiar în seara acea.

Iat-o:

»Scumpa mea Noemi!“

„’Ţĭ am istorisit chiar astă-ḑĭ amorul meŭ cu marchisa de Desenzano.

»Tu sciĭ cât de mult am iubit-o.

»Scii cea ce ea a fost pentru mine.

„Eĭ bine! scumpa mea 'mĭ a sosit uă noutate teribilă.

„Citeşte acest jurnal şi judecă.

»Nu trebue să încerc de a o scăpa?

„Plec mâne; te aştept, până 'n ḑioă, ca să'ţĭ daŭ uă îmbrăţişare de plecare.

„Paolo allŭ tĕŭ.“

Noemi nu dase nicĭ un ţipet, nu vărsă nicĭ uă lacrimă; părea resemnată.

Trase uă lădiţă şi scóse uă sumă în aur şi trecu repede prin oraş, unde se rĕspândise deja ştirea că corsarul recruta voluntarĭ.

Pe la mediul nopţeĭ, Vandramin şi Ludovic eraŭ pe puntea vaporuluĭ, şi procedaŭ la recrutare.

Trebuea numaĭ uă sută cincĭ-ḑecĭ de ómenĭ, — cifră absolut fixată de Paolo.

Uă scară era aşeḑată în facia naveĭ; în centru un furier şedea la uă măsă, lângă dênsa se afla Vandramin şi Ludovic.

Uă cétă de marinarĭ armaţĭ eraŭ aşeḑaţĭ de la punte până la masă.

De acolo, spre dosul nvaeĭ, unde se afla uă altă scară pentru scoborêt, era aşeḑată uă altă cétă.

Bărcĭ conducéŭ candidaţiĭ şi intorcéŭ pre ceĭ ne admişĭ.

Ceĭ lalţĭ eraŭ îndată immatriculaţĭ în registre şi desemnaţĭ la câte un post.

Defilaŭ unul câte unul.

Ludovic alegea pre ceĭ tinerĭ

Vandramin examamina pre ceĭ maturĭ.

Inspecţiunea era severă.

Nava era aprópe de cheŭ care era plină de lume.

Se vedea podul.

„Bravo“ pentru cine era priimit.

Huidueli urma pre cellŭ refusat.

Populuţiunea areta uă confienţă extremă în decisiunea judecătorilor, şi părea dispusă a lua drept heroĭ pre ceĭ ce îĭ credéŭ demnĭ de a fi corsarĭ.

Primul care fu primit, vĕḑênd că era condus spre fund, ceru permisiunea de a îmbrăţişa pe soţia şi copiĭ sĕĭ care eraŭ la mal.

— Dute! ḑise Vandramin cu uă voce tunătóre.

»Dute, dér sĕ nu te maĭ întorcĭ.

„Aĭ inima prea móle pentru ca sĕ fi d'aĭ noştri.“

Spectatori aplaudară acéstă decisiune brutală.

Narăm acéstă inrolare pentru că cu ocasiunea eĭ se petrecură maĭ multe fapte remarcabile.

Ideia de a face campanie sub ordinele faimosuluĭ corsar fanatisase pre barbari din Algeria, ómenĭ teribilĭ, capabilĭ de tóte, entusiasmaţĭ de glorie şi setoşĭ de jaf şi de lupte crâncene.

Unul dintr'ênşi, vechiŭ pirat din timpul Barbarosilor, se vĕḑu refusat din causă de infirmitate.

Era un fel de gigante, sdrobit de anĭ, jumĕtate cocoşat, şi care perduse aparinţa forţeĭ.

Auḑend sentinţa, dete un rîs ironic, se ridică repede, şi apucând de guler pe furierul care scria, îllŭ aruncă peste bord.

In urmă, aruncându-se în apă, îllŭ scóse şi îllŭ rêaduse iarăşĭ pe punte.

— Priimit! ḑise Vandramim în medilocul aplaudelor. (historic).

Un alt fapt numaĭ puţin autentic, inmărmuri pe privitorĭ.

Un Colughi *) expuse titlurile sale cu mândrie,
Era un bagabond de cincĭ-spre-ḑece anĭ,

— Prea flecar! ḑise Ludovic.

Junele trase îndată pumnalul sĕŭ, îşĭ tăiă uă bucată din limbă şi uă aruncă pe masa furieruluĭ, stroprind cu sânge registrul de inrolare.

— De timp ce nu maĭ poţĭ să fiĭ flecar, ḑise Ludovic, escĭ d'aĭ noştri amice! primit.

Acest jumĕtate mut, — care păstrase pe jumĕtate usul vorbireĭ. — deveni în urmă toboşar, la primi turcoşĭ ce se formară, şi noĭ l'am cunoscut personal; a fost decorat la 1845, şi trăesce retras din serviciu, la Dellis.

Când lista se încheiă, se manifestă uă mare nemulţumire printre acea care nu reuşiră de a defila în facia comisarilor.

Cu tóte acestea puntea trebuia desertată.

Un singur june protesta cu energie extra-ordinară, strigând, gesticulând, apărĕnduse, agăţânduse, chemând pre locotenent, pre căpitan, pe tòtă lumea; voind să fie examinat cu tot din adinsul.

Inbrâncit, lovit, puse mâna pe un drug de fer, provocând pre marinarĭ.

— Tăiaţimĭ mâna! zise ellŭ, tăiaţi-o dacă cuteḑaţĭ! eŭ nu mĕ mişc de aicĭ!

Ludovic vĕḑend că un june, vorbea aşa de mare, se apropriă de dênsul:

Băete! iĭ ḑise ellŭ, lista s'a complectat!

---

*) Fiŭ de turc şi de femee arabă. (Nota traducetoruluĭ).

„De ce te încăpăţineḑĭ?»

Ludovic era allŭ doilea căpitan.

Junele îĭ ḑise:

— O! căpitane, cât de neghiobĭ sunt ómeni tĕĭ! Bravĭ, nu mĕ îndoesc; déră inteligenţĭ, nicĭ uă dată.

— De ce insulţĭ echipagiul meŭ nătărăule?

— Pentru că merită, căpitane.

„Le am ḑis că voesc să mĕ inroleḑ ca matelot numaĭ ca să'ţĭ vorbesc, şi eĭ n'aŭ înţeles.

— In fine, ce voescĭ?

— Veĭ afla căpitane.

»Lasă-mĕ numaĭ douĕ minute, şi'ţĭ voĭ proba că'ţĭ voĭ fi de folos.

— Veḑĭ, că tot voescĭ să te inroleḑĭ?

— Nu ca matelot.

»Vino“.

Pretendentul era un june brun, de taliă femeiască, gracios cât se póte, încântător cu mustaţa care începea a d'a de asupra buḑelor selle bine formate.

Ludovic, simţi din capul loculuĭ pentru densul cea maĭ viue simpatie.

Junele se duse la uă turmă de berbecĭ care se aflaŭ pe punte.

La plecare, navele încarcă cât se póte maĭ multă carne próspătă.

Junele scóse dint'run buzunar uă cutie; din cellŭ lalt bandage de chirurgiă.

Dete unuĭ berbece să respire ceva dintr'uă sticluţă.

Ellŭ căḑu trăsnit.

Atuncĭ operatorul rugă pre Ludovic să se uite pe orologiu, şi 'ĭ ḑise cu siguranţă.

In douĕ minute voĭ tăia, petiorul acestuĭ animal.

In adevăr, în două minute, amputarea se făcu cu rară îndemânare.

Bărbatele își veni încetul cu încetul în simțiri, — fusese adormit cu Ether, — se ridică în trei picioare și păru că ar observa această crudă operațiune.

Marinarii erau încântați.

Vandramin și Ludovic îl priviră înmărmuriți.

Junele le zise atunci:

— Sunt chirurg.

„Vedeți că cunosc, mijlocul de a adormi pre bolnavi și de a suprima durerea.

„In familia mea din tată în fiu noi ne transmitem meseria aceasta.

„N'aveți medic acum pe bord.

„Luați-mă ca chirurg și veți fi mulțumiți de mine.

— Primit! zise Ludovic.

„Vei avea parte de officer.

„După ratificarea căpitanului, vei mânca cu noi la masa statului major.

— Mulțumesc! respunse junele.

— Numele tău?

— Bat.

— A! exclamă Ludovic.

— Acest nume te pune în mirare?

— Da.

„Imi aduc aminte de alți Nemici.

„Ești bohem?

— Da.

— Nu 'mi pasă.

„Te angajez, de și Paolo și eu nu iubim pe israeliți.

„Mai mult încă, îți offer amicia mea.

„Capul tău îmi place!»

Ambi junĭ se strânseră de mânĭ.

A doua ḑi vaporul plutea spre Neapole.

Am maĭ spus, că acéstă navă realisa tóte perfecţiunile aplicate la celle alte numaĭ de câţĭ-va anĭ. Cualitatea sa cea maĭ minunată era de a se putea afunda în timpul lupteĭ maĭ de tot pe suprafacia apeĭ.

Ast-fel nu presinta nicĭ uă acţiune giuleleĭ, amorţind puterea lovireĭ.

Dupĕ planurile acestuĭ bastiment, planurĭ regăsite în timpul ultimuluĭ resbel, Americaniĭ aŭ construit faimósele lor vapóre numite „afundătóre».

Apa intră prin subpape, înécă fundul şi face a se afunda bastimentul.

Maĭ mult, acest vapor umbla prin pistóne iar nu ca celle lalte.

Aceste pistóne lăsaŭ a intra apa pre la spate prin tuburĭ retregânduse uşor, răspingând în urmă apa cu mare sforţă.

Nu vor trece ḑece anĭ şi acest sistem se va aplica în locul heliceĭ şi roteĭ, fiindu-le superior.

Pre lângă altele, vaporul avea şi grătare dispuse de a arde nu numaĭ cărbunĭ, déră şi lemne saŭ gaz mineral.

Sĕ vede deja câte avantage oferea acest vapor care rĕmase uă engimă pentru escadra nóstră.

Puntea sa era la adăpostul bombelor.

Artileria sa, compusă numaĭ de patru tunurĭ, era pe punte, adăpostită de turnuleţe.

In timpĭ ordinarĭ, turnurĭ şi tunurĭ se afundaŭ în despărţirile de jos.

Coşul chiar, aplecândul despărea asemenea.

Atuncĭ semăna intru tóte cu navele de pânḑă.

Tóte eraŭ puse în mişcare prin aburĭ.

Tóte eraŭ combinate în mod admirabil.

Bastimentul construit pentru curse întinse, sbura cu pânḑe cu uă repeḑiciune extra-ordinară; nu se făcea recurs la maşină de cât în timpul bătălieĭ saŭ pentru a merge contra vêntuluĭ în caḑurĭ urgente.

Ordinea ce domnea pe bord era admirabilă; disciplina perfectă; devotamentul absolut.

Cu asemenea marinarĭ, cu artileria sa, care cu uă singură din enormele séllе giulele îngăurea uă corabie de linie, Paolo nu se temea de o escadră întrégă.

Voia să fugă?

Putea.

Voia să se lupte?

Sdrobea de departe pre inamic care nu se putea apropriea de ellŭ.

Mai mult, avea un mediloc de luptă teribil: un pinten de fer prins în facia vaporuluĭ.

Prin adjutorul acestuia, vaporul luĭ Paolo repeḑit, tăia un bastiment în două.

Nu voim să ne adêncim în alte miĭ de amĕnunte alle acestuĭ vapor model.

In cursul naraţiuneĭ cititorul va aprecia capul d'operă de construcţiune navalĕ.

Paolo ordonă să se ridice ancora la treĭ ore diminéţa, şi eşi din port repede.

Algerul dormea încă.

Ordonă să se dubleḑe aburul şi pânḑele.

Obţinu prin adjutorul unuĭ vênt excelent „grana larga», uă iuţélă necreḑută: două-ḑecĭ şi una nodurĭ pe oră.

Dacă supraviuetuitori acestuĭ voiagiŭ n'aŭ minţit, nu încape îndoială că nicĭ uă navă n'a obţinut încă acest resultat în adevĕr miraculos.

In timpul treceri, care fu repede, junele îşĭ ocupa tot personalul.

Echipagiul întreg lucra la diverse şi numeróse pregătirĭ.

Când diminéţa se ḑări Neapole, ambĭ căpitanĭ şi Vandramin conversaŭ pe duneta.

— Cum sperĭ tu să scapĭ? întrebă Ludovic vĕḑend panorama splendidă ce oferea minunatul golf de Baia, unic în tótă lumea.

— Scumpul meŭ! ḑise junele, am pe bord treĭ-sute de ómenĭ; ómenĭ aleşĭ tot unu şi unu.

»Iĭ pot arma cu pistóle revolvere care bat departe şi avênd câte şése focurĭ.

„Iată pentru atacul de oraş.

„Am puscĭ care se încarcă pe la chiulasă, descărcând treĭ-spre-ḑece glónţe pe minut,

»Aceste arme aŭ fost fabricate după modelul unuĭ inventator numit Dreysse care cautâ a i se adopta invenţiunea de către statele europene.

„Afară de Prusia, nicĭ unul nu pare a voi să adopte sistemul acestuĭ mecanic excelent.

»Cu aceste arme uă sută de ómenĭ preciuesc cât uă miă.

„In fine, am un vapor.

»Am pe Vandramin.

„Ş'apoĭ, am şi lazaroni Neapoleĭ.

„Voĭ redeveni printre dênşi „regele Greveĭ"; sunt sigur că eĭ nu m'aŭ uitat.

„Cu tóte aceste avantage, îţĭ garantesŭ că regele Neapoleĭ nu'mĭ va putea disputa pe Marchisa.„

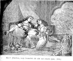

Ea e frumoasă, mai frumoasă de cât mi-ai zis (pag. 266.)

In urma acestei concurări, distribui selarie de-căsnic.

La Neapole.

Chiar în acea zi, pe la amiazi-zi, era emoțiune mare în portul Neapole.

Un eveniment dublu causa acéstă mișcare populară.

Sosirea unei nave.

Sosirea unui june.

Nava era a unui englez avut, — fiul lordului, — june de tot, sub priveghiarea unui preceptor.

Elevul şi perceptorul percuraŭ lumea pe un yacht mare de plăcere.

Acésta prea causa mirare mare.

Se cunoscea deja ce averĭ colosale posedaŭ óre-care membri aĭ aristrocraţieĭ britanice, şi lumea era deprinsă de a vedea sosind lăstare. din casele marĭ pe propriele lor bastimente.

Déră nicĭ uă dată nu s'a putut spune că un particular să fie fost proprietarul uneĭ nave atêt de frumóse.

Pucinĭ marinarĭ care se daseră jos purtaŭ costumul mateleţilor englesĭ.

Se vedéŭ şi alţiĭ pe bord îmbrăcaţĭ cu vesta şi bareta tradiţionalĕ.

Perceptorul şi elevul sĕŭ merseră să dea visită ambasadoruluĭ naţional.

Acesta priimisă admirabil pe visitatorĭ, care presentară celle maĭ călduróse recomandaţiunĭ aĭ consulilor differitelor oraşe, între altele din Tunis, Alger, Tanger, Fez si Marocco.

Şi tóte aceste acte eraŭ timbrate şi adeverite de autorităţile celle maĭ înnalte.

Dupĕ visită, ambasudorul declară personaluluĭ sĕŭ, care la rondul sĕŭ rĕspêndi vestea pretutindenĭ, că junele care 'l la onorat cu visita sa este unicul fiŭ allŭ unuia din ceĭ maĭ putinţĭ nababĭ din India, iar nu engles dupĕ cum se aflase.

Acest june, principe hereditar allŭ unuĭ teritoriŭ mare, era trimis de părintele sĕŭ în Europa ca să se deprindă cu usurile occidentale şi cu civilisaţiunea.

Fórte avut, a venit să cheltuiască în Neapole banĭ mulţĭ dând serbărĭ strălucite.

Ast-fel se explica de ce junele avea facia castanie şi pěrul negru..

Ast-fel se explica de ce se afla pe bord marinarĭ negri şi masliniĭ îmbrăcaţĭ oriental.

In tot oraşul nu se vorbea de cât de acest june, frumos deja în costumul sĕŭ de ceremonie europén, déră care trebuia să fie splendid în haine indiane.

Se povestea că fusese salvat în India, într'uă circumstanţă dramatică, de către un june Napolitan pe care îl înavuţi, şi care ocupa postul de locotenent pre nava sa.

Se vorbea de lucrurĭ minunate despre acest june, copil al Neapoleĭ, şi cunoscut altă dată în port sub numele de Rege allŭ Greveĭ

Iată ce 'şĭ spuneaŭ cetăţénul, prăvăliaşul, aristrocratul unul altuia.

In port, serbare mare.

Paolo se duse să surprindă pe Vandramin.

Se presintă la eĭ ca semplu pescar.

Cămaşiă roşiă.

Bonet phrygian.

Déră era acoperit de giuvaerurĭ.

Lângă dênsul, Vandramin, asemenea îmbrăcat ca pescar schinteind assemenea de petre preciόse.

Şi în buḑunarele lor, aur; aur îndestul pentru a putea cumpĕra tóte consciinţele, dacă s'ar fi aflat consciinţa în Neapole, lucru de care lumea s'a îndoit tot d'a-una.

Paolo fu primit ca mesia.

Vandramin ca pe prophetul sĕŭ.

Se adună întâiŭ familia, pe urmă rudele, apoĭ veciniĭ şi în fine portul întreg.

Dacă ar fi vĕḑut pe Regele Greveĭ întors, în uniformă de officer allŭ marineĭ comerciale, 'şĭ ar fi perdut prestigiul, în loc de a 'l câsciga în ochiĭ popululuĭ.

Déră ellŭ s'a întors glorios, forte avut şi nicĭ de cum mândru, — tot gentil, cochet în costumul sĕŭ de simplu pescar; avênd pĕrul maĭ lucitor de cât altă dată, în fine un amor de june, cu reputaţie imensă.

Pentru că echipagiul, — câţĭ-va Levantinĭ vorbeaŭ italienesce, — naraseră deja prin taverne historiĭ miraculóse de tigri, de leĭ, de piraţĭ pedepsiţĭ; auditorĭ deveniţĭ naratorĭ la rondul lor maĭ adăogaseră la minunĭ încât junele nostru trecea deja de omul cellŭ maĭ straniu din Neapole.

Se vorbea că Paolo ar fi făcut în Indiĭ exploatărĭ fabulóse.

In fine, ellŭ era de faţă, ḑêmbitor.

Bătrânii îllŭ îmbrăţişară.

Juniĭ îllŭ strângéŭ de mânĭ.

Ellŭ da sĕrutărĭ sgomotóse junelor fete, care eraŭ încântate.

Mai mult de douĕ-ḑecĭ de orĭ regele Greveĭ fu nevoit de a sĕ arĕta popululuĭ sĕŭ.

Ellŭ îllŭ acclama.

Illŭ serbătorea.

Paolo puse îndată vêrf entusiasmuluĭ, anunciând marinarilor că e prea bun Neapolitan pentru că se fie uitat pe compatrioţiĭ sĕĭ.

— Am făcut stare, ḑise ellŭ.

„Déră nu v'am uitat.

»Am gândit la voĭ.

Omeni d'ai mei, adunară fiii camerei, și le așezat lângă Paolo.

— Camorriști! zise ella; în port se află aproape zece mii de marinari.

„În strade sunt douăzeci mii de lazzaroni.

„Voesc ca toți să aibă parte din primele sorte.

„Când cerî avere, cei cari cerî nu cer.

„Angelo Grossi datorește recompense supușilor săi credincioși, și pe Madona! ellă îi va satisface.

„Deschideți lăzile.»

Marinarii deschiseră capacele, și arătară mulțimei avere fabulose de metaluri, stofe, bucăți de tablă, să nu pomenesc de obiecte diverse, făcute într'adins pentru a tenta și pentru a place bunului popol alli Napoli.

O! Paolo întrebuințase bine cele ultime zece ore ale puterei selle în Alger.

Este cunoscută plăcerea nebună ce au Neapolitanii pentru loterie; el adoră jocurile la noroc,

Paolo avuse ingenioasa idee de a plăti soldele sub formă de tombolă.

— Tot ce vedeți, zise ellă, este allă vostră; și o-biectul un câștig principal de cinci sute sechini de aur.

„Vă veți aduna aici în ziua ce voi designa, către amiazi.

„Vă veți aranja însă-vă polițiși, ca să nu fie admiși de cât ômeni din port și lazzaroni.

„Voi aduna poporul meu în cete, în giurul credincioșilor ce voi alege.

„Fiecare va distribui numerele, câte unul de om; tombola se va trage în câmp liber.

„După tombolă, pentru că nu pot fi toți favorați de noroc; voĭ oferi un banchet imens, unde vinul va curge în şiróe.

»La revedere.“

Nicĭ uă dată oraţiune n'a fost ascultată cu maĭ multă religiositate.

Nicĭ uă dată discurs n'a fost aplaudat cu maĭ multă căldură.

Voiră să ducă pre Paolo în triumf; déră ellŭ dispăru în casa părinteluĭ sĕŭ.

Toţĭ înţeleseră că Paolo voea să guste bucuria domestică, şi respectară voinţa sa.

Déră remĕsese Vandramin.

Vandramin, braciul drept allŭ luĭ Paolo.

Vandramin, care făcea onóre locuitorilor portuluĭ din care făcea parte ordinară.

Mare cât era, fu ridicat pe sus, şi preumblat pe umerĭ pe tóte stradele Neapoleĭ.

Sĕ fie vĕḑut cine-va atuncĭ pe lazaronĭ şi pescarĭ, 'naintea şi în urma cortegiuluĭ aclamând pe gigante.

Era ceva care entusiasma.

Lupta începe.

Regele Joseph, află chiar della consulul engles, sosirea ilustruluĭ óspe ce se adăpostea în Neapole; un moment 'nainte regele era în conferinţă cu Luidgi, ministrul sĕŭ de poliţie.

Acesta era omul dibace care prinse pe marchisa de Desenzano, — dacă era în adevĕr ea, — lucru nesigur încă pentru Paolo.

Luidgi îşĭ aduse aminte că regele Greveĭ intervenise în favórea conspiratriceĭ.

Luidgi era bĕnuitor.

Luidgi se întreba dacă acest june nu'ĭ purta rĕsbunare întorcânduse în Neapole.

Nara regeluĭ triumful făcut acestuĭ strengar; aurul sĕŭ ce eclipsa ochiĭ, şi tóte aceste operaţiunĭ în momentul în care marchisa era judecată.

Ellŭ veni să céră un ordin.

Regele şovăia.

Maĭ întâiŭ, era probat că junele a protegiat pe marchisă?

Póte că a apĕrat-o numaĭ, din întâmplare.

Ş'apoĭ regele nu voia să nemulţuméscă pe Lazaronĭ care adoraŭ pe Paolo.

— Scăpaţi-mĕ de ellŭ cu îndemănare! ḑise ellŭ ministruluĭ, voĭ aproba acésta.

»A'lŭ aresta ar fi periculos.

»In tot casul să fie observat.«

In momentul acesta, ambasadorul engles fu anunciat.

Acesta avea să vorbéscă regeluĭ de óre-care afacerĭ, dacă nu prea importante, cellŭ puţin urgente.

Era vorba de uă încăerare între marinarĭ englesĭ şi palermitanĭ, încăerare în care poliţia siciliană fusese brutală cu mateloti majestăţeĭ Selle Britanice.

Acésta era de atribuţia luĭ Luidgi.

— Rĕmâĭ! iĭ ḑise regele.

Afacerea se regulă în modul cellŭ maĭ amical.

Din întâmplare, ambasadorul vorbi de sosirea faimosuluĭ principe Indian, despre care vorbea tot oraşul.

Regele, curios, ceru miĭ de esplicaţiunĭ.

Veni vorba şi de Paolo.

— Sire, ḑise ambasadorul, amicul prinţuluĭ, companionul sĕŭ cellŭ maĭ iubit, este unul din supuşi voştri

— A! esclamă regele.

— Un óre-care Paolo.

Regele privi pe Luidgi.

Acesta asculta cu curiositate.

Ambasadorul urmă.

Ellŭ nară că, de un an, prinţul şi junele Neapolitan eraŭ nedespărţiţĭ, în urma unuĭ serviciŭ imens făcut în circumstanţe critice.

Regele fu convins maĭ mult de cât orĭ când, că Paolo era neofensiv.

Luidgi asemenea în faţă fu de părerea Majestăţeĭ Selle.

In fond bănuia.

Ellŭ îşĭ ḑicea:

— Voĭ veghia!

Ambasadorul îşĭ luă congediu.

Dupĕ ce plecă, regele ḑise ministruluĭ sĕŭ.

— Aĭ auḑit?

— Da sire.

— Nicĭ uă supărare acestuĭ june.

— Feréscă Dumneḑeŭ!

— Şi Luidji se înclină ca să 'şĭ ia congediu, când un şambelan anunciă:

Sire, un june pescar, numit Paolo, intitulânduse regele Greveĭ, solicită uă audienţă de la Majestatea Vóstră.

A insistat atêt în cât am...

— Prea bine! ḑise regele.

„Să intre“.

Şi adăogă:

— Anunţaţĭ pe Regina că doresc se 'ĭ vorbesc!

Audienţa regală.

Mirarea regeluĭ fuse de uă cam dată mare; déro aducânduşĭ aminte de óre-care fapte cuteḑătóre, işĭ ḑise că Paolo nu 'şĭ schimbase întru nimic caracterul.

Cutesătorul june prevĕḑuse bine că sosirea sa, coincidênd cu procesul marchiseĭ, va causa bănuelĭ.

Déră ellŭ luase tóte măsurile ca să nu prea fie bănuit.

Maĭ întâiŭ nava sa, îşĭ ascunse tunurile, îşĭ acoperi coşul, dânduşĭ aparinţa unuĭ yacht de plăcere, pus sub pavilonul britanic, nu da nicĭ uă bănuială.

Paolo căutase şi găsise printre renegaţiĭ din Alger, un engles, care vorbea prea bine limba turcă şi arabă, — ex — bancrutar, — pungaş rutinat, falşificator din ceĭ maĭ îndemănaticĭ, escroc care frecuentase lumea, fugit pe teritoriul barbar, după miĭ de esploatărĭ care, dacă nu 'l ar fi dus la gloriă, 'l aŭ făcut cel puţin a şedea pe banca acuḑaţilor în facia juraţilor.

Fugise.

Paolo cumpărase de la un dragoman, un sigiliu allŭ ambasadeĭ englese şi acte subsemnate de diferiţĭ consulĭ.

Sĕ scie că consuli corespondéḑă adese-orĭ între dânşi.

Cu aceste documente, falsatorul fabricase scrisorĭ de recomandare pentru pretinsul perceptor allŭ prinţuluĭ Indian.

Cât pentru prinţul falş era un june Colughi.

In timpul trecereĭ illŭ învĕţaseră câte-va cuvinte englese.

Afară de aceste perceptorul sĕŭ declară ambasadoruluĭ, că fiind numaĭ de câte-va lunĭ pre langă elevul sĕŭ, nu a putut învĕţa deja limba englesă, pentru care nu prea are aplecare.

Ca fiŭ allŭ unuĭ prinţ musulman din India, vorbesce limba arabă.

Cât pentru cea italiană o încurca puţin, fiind limba levantesă cunoscută în tot Orientul.

Tóte eraŭ combinate cât se póte de bine.

Din acéstă parte nicĭ uă bănuială.

Pseudo-perceptorul şi pseudo-prinţul eraŭ actorĭ bunĭ

Tactul lor devenise proverbial în cancelariile majestăţeĭ selle britanice.

Acésta admis cum se maĭ putea cine-va îndoi că Paolo să nu fie amicul prinţuluĭ?

Luidji singur, bănuia.

Déră Luidji era prefect allŭ poliţieĭ.

Şi cu tóte acestea tot bănuia.

Insă pentru uă simplă bănuială cine-va nu se comcompromite cu representantul engliterеĭ.

Pentru uă bănuială cine-va nu arestédă, nu cutédă nicĭ chiar a gena printr'uă veghiare prea pronunţată pe un prinţ vasal allŭ companieĭ englese.

Expunem preliminarile lupteĭ care va începe, pentru ca cititorul să judece lovirile.

Nicĭ uă dată vre un complot n'a fost maĭ bine organisat de cât acesta în fruntea căruia se pusese Paolo.

Nicĭ uă dată poliţie nu se apără maĭ bine de cât a luĭ Luidji.

Acéstă luptă, dată în facia spânḑurătoreĭ de care Ioseph II. voia să atêrne pe marchisa de Desezano, este una din celle maĭ faimóse alle carbonarilor din resbelele lor seculare date regilor ambelor Siciliĭ.

Visita luĭ Paolo la regele fu un cap d'operă.

Ioseph allŭ II-a şi regina şedeaŭ alăturĭ când junele fu introdus.

Regina, de şi prevenită, tresări vĕḑênd pre junele ce admirase.

Acelaşî colonel elveţian care rîsese atèt de mult cu duoĭ anĭ înnainte de impertinenţa luĭ Paolo, se afla presinte, de şi nu era vorba de uă audienţă solemnă.

Cea maĭ mare parte din persónele ce asistaseră la prima intrevedere se aflaŭ şi acum de faciă.

Uşile anticamerelor eraŭ deschise, din ordinul regeluĭ; uă mulţime de curtesanĭ, — Cornarini printre dênşi, — veniseră la recepţiune

Paolo se presentă cu un tact şi uă graciă care probaŭ că nu perduse nimic din vechia sa amabilitate.

Salută pre regele.

Făcu reverinţa regineĭ.

Pe urmă, punênd mâna pe inimă, ḑise:

— Sire . . .

»Dómnă. . .

„Ca rege allŭ Greveĭ, din graţia luĭ Dumneḑeŭ şi voinţa mult iubituluĭ nostru frate Francisc, după uă lungă lipsire, vin să depun ca vasal fidel, omagiele melle la peciórele vóstre.

„Este usul ca drept semn de devotăment, un servitor fidel allŭ tronuluĭ să ofere regeluĭ probă despre respectul şi sub-ordinaţiunea sa.

»Nu sunt de cât uă majestate săracă şi nu voĭ putea presinta unuĭ rege mare de cât objecte puţin demne de dînsul; îllŭ rog déră să 'mĭ accorde graciósa sa indulgenţă."

Şi privind pe regele:

— Cu consimţimântul vostru, sire, servitori meĭ, care se află în curtea palatuluĭ, vor aduce aicĭ seracele mele presente.

Regele dete autorisaţiunea, afirmând din cap.

Toţĭ asceptaŭ cu curiositate.

Vre uă uă douĕ-ḑecĭ de marinarĭ înbrăcaţĭ ca lascarĭ indienĭ, intrară aducând lăḑĭ.

La un semn allŭ luĭ Paolo eĭ le deschiseră.

Elle conţineaŭ arme schinteătóre.

Paolo scia pre Francisco amator de arme frumóse şi 'şĭ procurase tot ce Algerul avea maĭ frumos.

Dumneḑeŭ scie dacă de uă sută de anĭ corsari aŭ capturat maĭ frumóse de cât acestea.

Regele rĕmase uimit.

Nicĭ uă dată nu vĕḑuse colecţiune maĭ avută.

Maĭ tóte proveneaŭ din timpul desastruluĭ ce Carol allŭ V-a încercase în facia Algeruluĭ.

Paolo pretindea că eraŭ cumpărate saŭ luate dela spaniolĭ şi portugesĭ aflătorĭ prin India.

Pe când regele se extasia, Paolo intindea pe genunchiĭ regineĭ, celle maĭ fine caşmire ce saŭ vĕḑut vre uă dată în Neapole; tesăturĭ minunate precum le pórtă numaĭ sultanele din regiunile fermecătóre alle Orientuluĭ extrem.

Paolo ḑise:

— Acestea, Dómnă, sunt uă slabă mĕrturisire a gratitudineĭ melle pentru indulgenţa şi pietatea ce 'mĭ aţĭ mărturisit odinióră cruţândumă de pedépsa de care eram ameninţat.

Regina tresări, — brava damă, — auḑind sunetele dulcĭ alle acesteĭ voce.

Regele, răpit de colecţiunea sa, ordonă să vină generalul comandat allŭ artilerieĭ.

— Voesc, ḑise ellŭ ca aceste rarităţĭ să fie aşeḑate în cabinetul meŭ.

„Acesta va fi museul meŭ particular.

„Officeri vostri, să numéscă uă comisiune a să stucdieḑe timpul, proveninţa şi destinaţiunea acestor arme; şi să se formeḑe un catalog.“

Pe urmă se adresă luĭ Paulo.

— Scumpul meŭ vĕr!

(Sĕ vede că regele Joseph se pricepea fórte bine la glume.)

— Scumpul meŭ vĕr, ḑisse ellŭ.

„Piimim cu plăcere presentele vóstre, şi'ţĭ mulţumim regina şi noĭ pentru visita vóstră, reservândune de a vĕ mărturisi la timp şi loc, regala nóstră binevoinţă.“

Audienţa era terminată.

Paulo salută cu respect, şi se retrase cu pasŭ măreţŭ, sfâşiat fiind de ochiĭ buneĭ regineĭ.

In anticameră, fu ocolit de curtesanĭ care 'lŭ felicitară.

Printre dênşi, se afla Cornarini.

Perdutŭ, şi ascunḑênduse prin mulţime, Luidji observă cu nesaţiu.

Paolo îllŭ ḑări.

I se păru uă ocasiune fericită de a risipi tóte bănuelile.

Se duse la Cornarini:

— A! Scumpe duce, îĭ ḑisse ellŭ vĕḑêndulŭ, ce fericit sunt că te întălnescŭ.

„'Ţĭ am causat óre care neajunsurĭ.

„Dămĭ voe de aţĭ exprima regretele melle, rugândute de a priimi acest inelŭ.

Presintă maestruluĭ Cornarini un Saphir nepreţuit care nu'l refusă.

— Acéstă pétră, ḑise Paolo, o posed de la uă femee încântătóre, de la uă princesă, Domnilor, care domneşte în munţi Afghanistanuluĭ, şi pre care v'o recomand trecând prin capitala eĭ.

»Ea dă ospitalitatea în modul cellŭ maĭ generos, punênd tóte la disposiţiune.“

După uă pausă adăogă:

„Chiar pe dênsa... numaĭ dacă călătorul este puţin frumuşel.“

Toţĭ curtesanĭ începură să rîdă.

Paolo urmă:

— Eĭ bine! Duce, aĭ fost tare supěrat pe mine?

„N'a fost vina mea.

»Vě fac judecătorĭ, Domnilor.

„Uă carbonaristă se afla în Neapole.

„Se scia că era deghisată ca marinar.

„Eŭ, decis să părăsesc Neapolul ca să cutreer lumea, alergam prin tóte stradele ca să 'm iaŭ ḑiua bună de la amicĭ.

„Sbirĭ mě întêlnesc.

»Cu pěrul meŭ blond mă iaŭ drept femee deghisată ca matelot.

„Voescŭ să mă aresteḑe.

„Mě apěr.

„Batemŭ pe sbirĭ.

»Ḑic batemŭ, pentru că un gigante de amic mě însoţea.

»A doua ḑi în momentul când voiam să ne inbarcăm, furăm ocoliţĭ de sbirĭ care voiaŭ să ne ducă la închisóre.

„Bătălie!

„Cine dirigea sbirŭ?

»Ducele presinte.

»Ducele care se presintase deghisat şi ca trimes din partea uneĭ dame marĭ inamorate.

„Ah! Dace, ce bine aĭ fost grimat și cât de bine apăraĭ caracterul ce jucaĭ."

Observațiunea acésta provocă un ris general.

— La loc, domnilor, zise contele.

„Pe când mĕ aresta pe mine, strengar nenorocit, marchiza reuși de a scăpa.

„Cât pentru mine, cunoscându-se crima mĕ grăbii a pleca în Orient.

„Te rog, Dace, primesce saphirul acesta.

„Dacă vre-o dată te veĭ duce în *Afghanistan*, să-ți deschidă porțile unui palat încântător, locuit de o zână cea mai frumósă ce a existat vre-o dată."

Dace zicând și-și petrecu inelul în degetul fiului:

— Sărmanul meu Paolo, eraĭ un june prea amabil.

„Culpa era a mea.

„Adevărata culpabilă, autórea disgraciei mele este ducesa de Dreszano."

Și arĕtând pe Luidji:

— Dică majestatea ministrului nostru de poliție, — excelentului meu pe care trebuiam să'l ucid, pe senorului Luidji, veĭ fi răzbunat,

îĭ exclamă Paolo.

Luidji observa cu extremă atențiune pe june.

— Da! urmă Cornarini,

„Ducesa de marchiză este arestată.

— O! cérescă, observă Paolo fără voie cu mirare.

— Se judecă.

— Și va fi spânzurată, adăogă Luidji.

— Diavolo! zise junele.

Ce a făcut ea?

— O încercare oribilă!

— Care?

— A voit să atenteḑe la viuetia regeluĭ.

— O! atuncĭ, ḑise Paolo, nu maĭ este demnă de interes.

Şi luĭ Luidji.

— Ce fel de femee este?

„Se pretindea că era frumósă odinióră?

— Este încă.

„Este uă jună femee, brună şi prea frumósă.

— Brună! observă Paolo.

„Şi ducele m'a luat drept dênsa.

»Pe mine care sunt blond!

Paolo nu se maĭ indoi că era marchisa scăpată prin minune.

— Are complicĭ? întrebă elŭ.

— Negreşit! rĕspunse Luidji.

»Déră cu tótă ameninţarea torturei, ea nu voesce să vorbéscă.

— Destul! ḑise Paolo.

„Nu 'mĭ maĭ spune nicĭ un cuvânt.

„Frumósă, brună, eroică, simt că m'aşĭ interesa de acéstă criminală, şi nu voesc acésta.

Pe urmă, intorcând subjectul conversaţieĭ cu dibăcie exclamă:

— Domnilor, sun un rege parvenit, un rege de prea mică origină póte.

„Dumnévóstră sunteţĭ toţĭ gentilomĭ de veche nobleţă.

»Cu tóte acestea cine va voi să mĕ onoreḑe mâne séră cu presinţa lor la uă cină ce o oferă la Verderini îmĭ va face mare plăcere; şi sper că se va amusa bine.

»Trebue sĕ vĕ previŭ, că fiind bastard, nimenĭ nu are dreptul de a crede că sunt de origină burgeḑă."

In urma acestora Paolo îşĭ luă congediu de la curtesanĭ.

Luidji îl observă la plecare.

Ce să crédă?

N'a surprins nicĭ cea maĭ mică notă falşă în ton, în gest, în priivire.

Luidji suspină.

— Nimic! exclamă ellŭ

„Nimic care să mĕ luminedze.

„Orĭ cum, să 'mĭ iaŭ mĕsurile.

Dicând acestea in memorie se duse la ministerul sĕŭ.

Uă oră în urmă toţĭ spioniĭ Neapoleĭ eraŭ puşĭ în mişcare spionând.

Maĭ mult de cincĭ sute pĕrechĭ de ochĭ eraŭ aţintiţĭ asupra corsaruluĭ şi a ómenilor sĕĭ.

Ellŭ bănuia acésta.

Sfâşiat de dorinţa de a afla dacă în realitate cea arestată era marchisa, ar fi voit să alerge la Carmen, prima Dona, tot adorată a diletanţilor; déră uă asemenea visită ar fi potut fi compromitătóre; să temuse chiar că juna femee, confidentă, probabilă a amorurilor selle cu marchisa, să nu 'l pună în conflict cu dânsa.

Pentru a evita acest pericul, 'ĭ a trimis un cuvênt, unul singur: a ascepta!

Uă rudă a luĭ Vandramin dusese acéstă scrisóre; lucrătóre la uă modistă, nu putea da bănuielĭ:

Cântăréţa întrebă din partea cuĭ este acest avis straniu.

Audind de numele luĭ Paolo manifestă uă surprisă mare şi pentru lucrătóre adăogă:

— M'a îndatorat de a întreba:

„Este în realitate ea?"

Actriţa părea că nu înţelege.

— Cine ea? întrebă ea.

Părea că nu ghiceşte.

Ast-fel că Paolo remase tot sub lovitura uneĭ nesiguranţe mortale.

Este adevĕrat că Luidji spusese că prisoniera este brună, frumósă, curagiósă.

Déră câte femeĭ nu sunt brune şi cuteḑătóre! Paolo se îndoia.

Ellŭ a vĕḑut-o rănită.

O credea mórtă!

Osebit de acestea i sa spus că a fost înmormântată!

Corsarul presupuse că vre-uă afiliată se substituise în locul marchiseĭ.

Cea ce 'l întărea în acéstă credinţă, este ca prima Dona părea că nu scie nimic-

Nicĭ uă îndoială că dacă marchisa ar fi trăit şi s'ar fi întors în Neapole, ea 'şĭ ar fi confiat secretul Carmeneĭ.

Confus, Paolo sĕ decise să lămuréscă acest mister chiar în séra acea.

Sĕ duse să afle pre directorele de la San-Carlo, şi închiriă pentru dênsul, Vandramin, amiciĭ şi pescariĭ sĕĭ, tot theatrul, afară de logele abonate.

Uă faciadă fu oprită pentru prinţul indian, tot Neapolul află despre acésta.

Tótă eleganţa îşĭ promise de a se duce la theatru şi se şi duse.

Paolo avea uă ideă excelentă.

Representaţiune.

Theatru era splendit illuminat.

Tot ce Neapole avea maĭ avut şi elegant se afla intrunit pentru ca să vadă pre acest prinţ indian care avea un yacht atât de frumos şi pre Regele Greveĭ care fusese aşa de bine priimit de Regele Ioseph.

Publicul ascepta cu impacienţă sosirea acestor duoĭ heroĭ aĭ serateĭ.

Sala era prea pitorescă.

In orchestră, în parter, în galeriĭ se vedea aşeḑându-se cete de pescarĭ şi de marinarĭ, însoţiţĭ de femeile şi de copiĭ lor.

Nimic maĭ frumos decât costumul lor.

Toţĭ şi tóte înbrăcaseră haine de serbătóre, chiar şi ceĭ maĭ seracĭ aŭ în Neapole câte ceva păstrat pentru ḑilele de gală.

Prinţul Mehemet Varintho îşĭ făcu intrarea (Paolo llŭ botesase ast-fel) la ridicarea cortinei; murmure înnăbuşite, şoptirĭ, miĭ de lornete îndreptate asupra luĭ îĭ salutară sosirea.

Oameniĭ din port îĭ trimeseră ḑâmbirĭ sympatice, câte-va femeĭ îllŭ gratificară chiar cu ochiade şi surîsurĭ; toţĭ îllŭ iubeaŭ din causa că era amicul luĭ Paolo.

Déră toţĭ doréŭ se vadă pe corsarul blond.

Asupra luĭ circulaŭ istoriĭ minunate, şi reputaţia sa crescuse repede.

Ş'apoĭ aceşti mateloţĭ aspri vedeaŭ în acest june uă incarnaţiune strălucită a portuluĭ Neapoleĭ

Ellŭ era bucuria, mândria, avuţia, gloria lor.

In fie-care moment capetele se întorcea spre uşă cu nerăbdare.

Primul act se finea când corsarul intră în orchestră.

Ellŭ nu voi să intre în loge.

Veḑêndul toţĭ marinariĭ se ridicară; actoriĭ remaseră nemişcaţĭ în scenă; din tóte părţile se aplecaŭ ca să'l vadă; era uă mişcare şi uă agitare nespusă.

Carmen era în scenă.

Ea făcu un pas 'nainte... asemenea ca să vadă.

Paolo salută sala cu un gest gracios, şi toţĭ marinari strigară cu entusiasm:

— Trăiască Regele Greveĭ!

„Trăiască Paolo!“

Era uă explosiune repede şi neasceptată; strigătul de hura se rostogolea ca tunetul.

Uă adevĕrată majestate ar fi fost gelósă de acéstă oraţiune ferbinte.

Paolo ḑâmbi tutulor, salută cu mâna în drépta şi în stânga, apoĭ reclamă tăcere prin vocea de stentor a luĭ Vandramin.

I se dete ascultare religiósă.

— Cameraḑĭ, strigă junele, eŭ sunt regele Greveĭ.

»Déră maĭ este un rege allŭ pescarilor şi allŭ lazaronilor, Regele Ioseph, care este stăpânul meŭ şi al vostru.

„Am fost aḑĭ diminéţă să depun omagele melle şi alle vóstre la peciórele selle, şi ellŭ m'a priimit cu uă favóre care este pentru noĭ toţĭ uă mare onóre.

»Uniţi-vĕ déră cu mine şi strigaţĭ.

„Trăiască Regele Ioseph.

Pescariĭ aruncară în sus bonetele lor şi urlară într'un ansamblu minunat:

— Trăiască Regele Ioseph!

Acésta a fost uă lovire de artist.

Se raportă Regeluĭ faptul, şi ellŭ era incântat.

Paolo şeḑu în fundul orchestreĭ.

Primul act se termină cu uă arie de bravură a Carmeneĭ care o esecută splendid.

Paolo îşĭ dete aerul de inamorat de prima Dona.

Ellŭ se aplecă la finit, strigând „bravo, bis“ şi vocea sa dete semnalul rechiămăreĭ.

Carmen reveni.

Maĭ cântă.

Eraŭ aplaude turbate.

Paolo scóse din degetul sĕŭ un briliant, luă dela uă vecină un buchet, petrecu códa buchetuluĭ prin inel şi 'l aruncă pe scenă.

Carmen bănuia că junele medita ceva.

Luând buchetul, illŭ puse la pept; éră inelul străluci în degetul eĭ.

Tótă sala îşĭ ḑicea că Paolo probabil va conduce pe frumósa blondă acasă.

Restul sereĭ fu uă serbare.

Florile ploaŭ pe scenă.

Carmen părea a cânta numaĭ pentru Regele Greveĭ, care părea că nu se ocupă de cât de dênsa.

La finele spectacoluluĭ, Paolo priimi în foier un cuvênt trimes de prima Dona prin subreta eĭ.

Ellŭ conţinea:

»Te voĭ vedea cu plăcere.»

Şi după semnătură ca post scriptum.

„Profită astă séră de trasura mea.“

Paolo se prefăcu că pune biletul în buḑunar; déră illŭ lăsă să cadă jos.

Fu ridicat.

Puţin în urmă tot Neapolul îşĭ repetă că regele Greveĭ a devenit amantul regineĭ de San-Carlo.

Neapărat, un june frumos putea fi iubit de o jună fată frumoasă; aci n'avea nimeni ce zice.

Dacă Paulo s'ar fi dus îndată după dobândirea lui Carmen, Leidji ar fi putut băga mai târziu de seamă asupra acestei iubiri; căci intervenirea prejudiţiului, scăpa de ori-ce incriminare, în caz când relaţiunile Carmencei cu marchiza ar fi fost bănuite.

Cea ce pune mai târziu în cursele poliţia Neapolei, fu aceeaşi prudenţă ce pune în armăturile sale acel adversar de şeapte-spre-zece ani.

Paulo se duse la Carmen.

Apăruse la uşa artistelor, căci îi oferi cu galanterie mâna şi se urcă cu dânsa în trăsură în prezinţa a zece mii de spectatori.

Poporul imaginează ce fu un triumf cuplul Gravel şi prima Donna.

Acestuia pentru că iubise pe aceasta, aceasta pentru că iubise pe acesta.

Caii fură deshămaţi, torţele aprinse; şi ambii juni fură conduşi în mijlocul strigătelor şi a cântărilor unei mulţimi imense.

Paulo se aplecă la urechia Carmencei şi o întrebă:

— Este în adevăr ea?

— Iar această întrebare, observă Carmen.

«Cine ea?

— Marchiza de Desenzano!

— Cum!

„Sci dară că numai dânsul nu 'ţi a făcut un serviciu!

— Neapărat! respunse junele.

«Nu 'ţi a spus ea nimic de aventurile mele?

— Nu.

— De graciă, acum rĕspundem:

»Este în realitäte ea arestată?

Carmen voia să rĕspundă când Paolo observă tot-d'o-dată că un servitor asculta prin ferestruia din fundul careteĭ; lovi cu genunchele pe juna femee punênd un deget pre buḑele selle drept semn de tăcere.

Paolo creḑu că a fost spionat.

Sĕ aplecă ca să cheme pe Vandramin şi să 'ĭ dea uă instrucţiune relativă la acest spânḑurat, care auḑise deja prea mult; déră observă că ellŭ dispăruse.

— Aide ḑise ellŭ!

„Iată uă greşélă mare.“

In acest moment se auḑi uă larmă mare, şi vre-o treĭ-ḑecĭ de focurĭ detunară.

Era bătae printre mulţime.

Paolo, prea neliniştit, se întreba ce putea fi.

Dramă şi vodevilŭ.

Ministrul Luidji dresase pe agenţi seĭ cu cuteḑare şi initiativă.

Generos, cu mâna tot-d'auna deschisă, scia să recompenseḑe ḑelul şi dibăcia

A şi obţinut de la sbiri seĭ ce Cornarini n'ar fi obţinut nicĭ uă dată.

Déră şi Paolo era prea bine servit.

Iată causa tumultuluĭ.

Pre când caiĭ aŭ fost deshămaţĭ şi înlocuiţĭ cu braţe robuste, maĭ mulţĭ îşĭ disputaseră onórea de a se sui la spatele trăsureĭ.

Acestia eraŭ spionĭ.

Avuseseră idea cuteḑĕtóre de a se substitui lacheilor, sperând că vor auḑi ceva din convorbirea luĭ Paolo.

Toţĭ aceştĭ ómenĭ, — ḑece saŭ duoĭ-spre-ḑece, — deghisaţĭ ca lazaronĭ şi manevrând bine, reuşiseră a da jos pre lacheu Carmeneĭ, care nu se înpotriviseră dorinţeĭ ómenilor entusiasmaţĭ în aparinţă, cedându-le cu plăcere locul lor.

Duoĭ agenţĭ se instalaseră la spatele trăsureĭ şi unul dintr'înşi tăiase cu un diamant gémul ferestrueĭ, trăgênd ca pungaşi ciobturile cu uă bucată de smólă.

Din fericire, Vandramin supraveghea asupra tutulor temânduse de toţĭ.

Aceştĭ lazaronĭ îĭ părură bănuiţĭ.

Nu póte fi orĭ cine lazarone.

In modul de a purta trenţele, adevĕratul cerşetor din Neapole are un tact particular.

Vandramin se pricepea în acésta.

Ellŭ observa.

Tot-d'uă-dată vĕḑu pe Paolo uitânduse cu neliniştte spre ferestrue.

De altă parte, gigantele ḑări că lazaroni săriseră înpreună jos.

Acest fapt îndoit îl deşteptă.

Agenţiĭ, formând grupe, căutaŭ aşĭ face trecere repede.

— Bun! îşĭ ḑise Vandramin.

„Spionĭ!

Paolo a vorbit.

„Eĭ aŭ auḑit.«

Cu lumina spirituluĭ ce 'l caracterisa când era vorba de idolul sĕŭ, Vandramin urḑi un plan ca să împedece pe spionĭ de a spune ce aŭ putut auḑi.

Se puse să 'ĭ urmăréscă.

— Puneţĭ mâna!`strigă ellŭ amicilor sĕĭ.

„Primiţĭ pe aceştĭ hoţĭ.»

Mulţimea formă uă barieră.

Imposibil spionilor să trécă.

— Strengarilor, canalĭ, tâlharĭ, urlă colosul; să profitaţĭ de uă asemenea serbare ca să furaţĭ pe diva Carmen şi pe regele Greveĭ! Bandiţilor! miserabilĭ!

„Eĭ desonoréḑă pe lazaronĭ.

»La mórte!

»La mórte!“

Popululuĭ este esact în Neapole, mânia îllŭ aprinde iute.

— Cum! se auḑi strigând.

„Aŭ furat...

„Aŭ furat de la Paolo.

»La mórte!“

Printre ceĭ ce făcéŭ corul gigantelui, puţinĭ ar fi voit să omóre pe culpabilĭ.

Să ’ĭ bată bine.

Déră să nu ’ĭ omóre.

Insă Vandramin forte de resunetul ce află vocea sa trecu de la ameninţare la esecuţiune.

Cu pumnul seŭ riguros, culcă un sbir la pĕmênt.

Ceĭ lalţĭ, trăgênd pistólele din centure se puseră în apĕrare.

— Loc! strigară eĭ.

„Loc, saŭ dăm foc.“

Vandramin avea asemenea arme la centura sa; scóse un revolver şi ’l descărcă în pămênt, pe urmă îllŭ puse la loc.

Se scie ce se întâmplă în asemenea casŭ.

Prima descărcare atrage şi pe alţiĭ.